103E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2003

Liahona

103E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2003

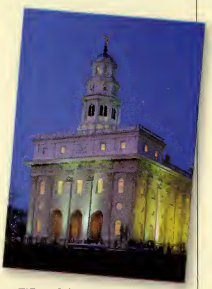
Liahona

OP DE OMSLAG
Gebrandschilderd glas van Tom Holdman. Fotografen: Floyd en Tom Holdman. Zie 'Geschiedenisfragmenten gevat in licht', p. 8.

OMSLAG VAN *DE KINDERVRIEND*
Illustrator: Dilleen Marsh.

ZIE p. 16

ARTIKELEN

2 Boodschap van het Eerste Presidium: het huwelijk dat standhoudt
President Gordon B. Hinckley

8 Geschiedenisfragmenten gevat in licht

25 Huisbezoekboodschap: ons voorbereiden om verleidingen te weerstaan

26 Het bezoek van de Heiland aan de geestenwereld
Ouderling Spencer J. Condie

31 Nieuwtestamentische tijden in een oogopslag: De apostelen vanouds — hun leven en brieven

42 Ervaringen van heiligen der laatste dagen
Aan haar zorgen toevertrouwd *Annette Candland Alger*
Ik vond God niet — Hij vond mij *Jochen A. Beisert*
Dank u wel, mevrouw Pfeil *Carl Nelson*

48 De *Liahona* van juli 2003 gebruiken

VOOR DE JONGEREN

16 Gelovige volgelingen *Ouderling Joseph B. Wirthlin*

21 Poster: God met heel ons hart liefhebben

22 Buitengesloten *Michele Tolley*

34 Geslaagd met vlag en wimpel *Gabriel González*

36 Licht in een mysterieus land *Lynne S. Topham*

47 Wist je?

DE KINDERVRIEND

2 Luister naar de stem van een profeet: de reddingslijn van het gebed
President James E. Faust

4 Verhalen uit het Nieuwe Testament: de apostelen leiden de kerk; Petrus geneest een man

9 Tempelkaarten

10 Het cadeau van Ben *Howard R. Driggs*

13 Voor kleine vrienden: een plaatje van een pionier weven

14 Participatieperiode: 'Volg Mij' *Vicki F. Matsumori*

16 Bijzondere getuige: het schild des geloofs
President Boyd K. Packer

ZIE p. 36

Juli 2003 103e jaargang Nummer 7
LIAHONA 23987-120
Officiële Nederlandstalige uitgave von De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Verantwoordelijk redacteur: Dennis B. Neuenschwander
Adviseurs: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West
Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: Richard M. Romney
Assistent-hoofdredacteuren: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Melynn Minson, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Jonathon H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers antwerp en productie: Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Sharri Cook, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robisan, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Kay W. Briggs
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Hescheged 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan: *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haitiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalls, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Somoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:
© 2003 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:
July 2003 Vol. 103 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

'HET GOEDE DOEN'

Hartelijk dank voor het artikel 'Het goede doen' van ouderling Richard G. Scott, in de *Liahona* van maart 2001 (Spaans). Toen ik hoorde dat mijn dochter en een jongeman op jonge leeftijd verliefd op elkaar werden, werd ik boos en zei ik wat onredelijke dingen. Maar die avond bad ik om wijsheid om deze jonge mensen te kunnen helpen. De volgende dag las ik het artikel en vond ik het antwoord.

Ik sprak met mijn dochter, en we huilden samen toen ik een paar alinea's uit het artikel voorlas. Toen sprak ik met de jongeman, en las hem een paar alinea's voor. Ik vroeg of hij me wilde vergeven. Hij had ook de *Liahona* gelezen, en hij begreep dat dit advies niet alleen mijn mening was. Een apostel had deze raad gegeven. Door deze ervaring kwamen we alle drie dichter tot elkaar. Ik weet niet wat ik zonder het advies van ouderling Scott had gedaan.

Rosario Colmenares
Wijk Chorrillos
Ring Lima–Chorrillos (Peru)

ONDERWIJZEN — GEEN GROTERE ROEPING

Enige tijd geleden bezocht ik een vriend die lid van een andere kerk is. Ik had al meerdere malen met hem over onze kerk gesproken, maar hij was niet geïnteresseerd. Daarom was ik verbaasd toen hij me vertelde dat hij het lesboek *Onderwijzen — geen grotere roeping: handleiding voor evangelieonderwijs* aan het lezen was. Hij vond het boek fascinerend. Ik vroeg hem hoe hij aan het boek was gekomen, omdat ik als lid en leider in de kerk nog geen exemplaar had ontvangen. Hij zei dat hij het van zijn neef had, die het weer van iemand anders had gekregen.

Ik ben mijn hemelse Vader bijzonder dankbaar voor de standaardwerken en alle publicaties van de kerk. Ze zijn niet alleen een hulpmiddel voor de heiligen der laatste dagen, maar voor de hele wereld.

Felipe Urbina
Gemeente Rubén Darío
District Managua-Rubén-Darío
(Nicaragua)

RAAD VAN PRESIDENT HINCKLEY NUTTIG VOOR JONGEREN

Ik ben zestien jaar oud. Vandaag las ik een geleend exemplaar van de *Liahona* (Spaans). Ik werd eraan herinnerd hoe nuttig de raad van de profeet voor mij is. Ik weet dat de kerk waar is, maar mijn ouders willen niet dat ik me laat dopen. Dus help ik al anderhalf jaar met zendingswerk en ga ik naar de kerk.

Het is goed om te weten dat er een profeet is die met God spreekt en zijn wil aan ons openbaart. Ik heb hem verscheidene malen tijdens algemene conferenties en satellietuitzendingen gezien. Hij moedigde de jongeren aan om rein te zijn en een goed voorbeeld voor anderen te zijn. Dankzij die raad kon ik mijn klasgenoten duidelijk maken dat de leringen van de kerk waar zijn, en een hulpmiddel voor iedereen die ze in praktijk brengt.

Mateo Pereyra
Wijk Alto Alberdi
Ring Córdoba-West (Argentinië)

Het Huwelijk dat standhoudt

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Als inleiding wil ik graag over twee ervaringen vertellen. Het eerste voorbeeld vond vele jaren geleden plaats toen ik de nieuwe Washington D.C.-tempel bezocht. Er waren verslaggevers aanwezig. Ze waren nieuwsgierig naar dit prachtige gebouw, dat anders was dan andere kerkgebouwen — anders van ontwerp, met een ander doel, en anders wat de vereisten betreft om binnen de heilige muren ervan toegelaten te worden.

Ik legde uit dat als het gebouw als huis des Heren is ingewijd, alleen leden van de kerk die de gedragsnormen naleven worden toegelaten, maar dat zo'n vier tot zes weken voorafgaand aan de inwijding bezoekers de kans krijgen om het gebouw te bezichtigen. Ik legde tevens uit dat we niets voor de wereld proberen te verbergen, maar dat we het gebouw na de inwijding als zo heilig beschouwen dat een rein leven en strikte gehoorzaamheid aan de normen van de kerk vereisten zijn om toegelaten te worden.

We spraken over het doel van tempels. Ik legde die doelen uit, en legde vooral nadruk op het doel dat alle diepzinnige mensen aanspreekt, namelijk het eeuwig huwelijk. Ik vertelde tevens over een ervaring die ik had ten tijde van de open dagen van de Londen-tempel (Engeland) in 1958.

Een jong echtpaar in Engeland

Bij die gelegenheid stonden er duizenden nieuwsgierige, maar oprechte mensen in lange rijen om het gebouw in te kunnen. Een politieagent die het verkeer regelde, zag voor de eerste keer Engelsen die zo verlangend waren om een kerkgebouw in te gaan.

Aan de mensen die een rondleiding kregen, werd gevraagd of ze hun vragen tot na de rondleiding wilden bewaren. 's Avonds sloot ik me aan bij de zendelingen om te praten met mensen die vragen hadden. Er kwam een jong echtpaar van de trap van de tempel en ik vroeg of ik ze ergens mee kon helpen. De jonge vrouw antwoordde en zei: 'Ja. Hoe zit het met dit "eeuwig huwelijk" waar in een van de ruimten naar wordt verwezen?' We zaten op een bankje onder de oude eik bij de poort. De trouwring aan haar vinger wees erop dat ze getrouwd waren, en uit de manier waarop ze de hand van haar man vastpakte, bleek hoeveel genegenheid ze voor elkaar hadden.

'Ik wil uw vraag graag beantwoorden', zei

De Vader van ons allen, die zijn kinderen liefheeft en het beste met hen voor heeft, heeft erin voorzien dat, onder de juiste omstandigheden, die heiligste en edelste menselijke relaties van het huwelijk en het gezin kunnen voortbestaan.

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON, TENZIJ ANDERS AANGEGEVEN. GEÏNSCENEERD. LINKS: MARK HENDERSON. FOTO VAN DE LONDEN-TEMPEL RECHTS: JED A. CLARK. FOTO VAN PRESIDENT HINCKLEY

ik. 'Ik neem aan dat u door de dominee in de echt bent verbonden.'

'Inderdaad', antwoordde ze, 'pas drie maanden geleden.'

'Beseft u dat toen de dominee u trouwde, hij ook uw scheiding uitsprak?'

'Wat bedoelt u?' antwoordde ze snel.

'Gelooft u dat het leven eeuwig is?'

'Natuurlijk', antwoordde ze.

Ik zei verder: 'Kunt u zich een eeuwig leven voorstellen zonder eeuwige liefde? Kunt u zich eeuwig geluk voorstellen zonder het gezelschap van elkaar?'

'Natuurlijk niet', was het onmiddellijke antwoord.

'Maar wat zei de dominee toen hij u in de echt verbond? Als ik het me goed kan herinneren, zei hij onder andere "in tijden van ziekte en gezondheid, in rijkdom en armoede, in goede en slechte tijden, tot de dood u scheidt". Hij ging net zover als zijn bevoegdheid volgens hem reikte, en dat was tot de dood u scheidt. Ik denk zelfs dat als u het hem zult vragen, hij nadrukkelijk het bestaan van het huwelijk en het gezin na de dood zal ontkennen.

'Maar', zei ik verder, 'de Vader van ons allen, die zijn kinderen liefheeft en het beste met hen voor heeft, heeft erin voorzien dat, onder de juiste omstandigheden, die heiligste en edelste menselijke relaties van het huwelijk en het gezin kunnen voortbestaan.

'Tijdens dat belangrijke en aandoenlijke gesprek tussen de Heiland en zijn apostelen zei Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God", en de Heer antwoordde: "Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is." De Heer zei verder tegen Petrus en zijn collega's: "Ik zal u de sleutels geven van het koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen" (Matteüs 16:13–19).

'Tijdens die wonderbare verlening van bevoegdheid gaf de Heer zijn apostelen de sleutels van het heilig priesterschap, waarvan de macht verder reikt dan het leven en de dood — tot in de eeuwigheid. Dezelfde bevoegdheid is op aarde hersteld door de apostelen vanouds — Petrus, Jakobus en Johannes.' Ik zei verder dat na de inwijding van de tempel de volgende zondag, dezelfde sleutels van het heilig priesterschap zouden worden gebruikt voor mannen en vrouwen die naar dit heilig huis komen om hun huwelijk te laten verzegelen. Zij worden verenigd met een verbintenis die niet door dood of door tijd kan worden vernietigd.

Dat was het getuigenis dat ik toen aan dat jonge echtpaar in Engeland gaf. Datzelfde getuigenis geef ik nu ook aan u en aan de hele wereld. Onze Vader in de hemel, die zijn kinderen liefheeft, wil dat zij nu en in de eeuwigheid gelukkig zijn, en er is geen groter geluk te vinden dan in de belangrijkste van alle menselijke relaties — de omgang tussen man en vrouw, ouders en kinderen.

Is liefde met een roos te vergelijken?

Een aantal jaren geleden werd ik gebeld om in het ziekenhuis een moeder te bezoeken die zich in de laatste fase van een ongeneeslijke ziekte bevond. Korte tijd later overleed ze. Ze liet haar man en vier kinderen achter, waaronder een zoontje van zes. Er heerste diep en aangrijpend verdriet. Maar door hun tranen heen schitterde het prachtige, zekere geloof dat er nu wel sprake was van een afscheid, maar dat er op een dag een blijde hereniging zou zijn, omdat dat huwelijk begonnen was in het huis des Heren met een verzegeling voor tijd en eeuwigheid door het gezag van het priesterschap.

Iedere man die oprecht van zijn vrouw houdt, en iedere vrouw die oprecht van haar man houdt, hoopt en droomt dat hun partnerschap voor eeuwig zal duren. Maar het huwelijk is een verbond dat door gezag wordt verzegeld. Als dat alleen het gezag van de staat is, zal het huwelijk alleen zolang standhouden als de bevoegdheid van de staat reikt, en die eindigt met de dood. Voeg echter aan de bevoegdheid van de staat de macht van de begiftiging toe van Hem die de dood heeft overwonnen, en dan zal dat partnerschap verder reiken dan dit leven, op voorwaarde dat beide huwelijkspartners die belofte waardig zijn.

Toen ik veel jonger en minder broos was, dansten we

op een liedje met ongeveer de volgende woorden:

Is liefde als een roos
die bloesemt en groeit,
en helemaal verwelkt
als de zomer voorbij is?

Het was maar een liedje, maar het was een vraag die door de eeuwen heen gesteld is door mannen en vrouwen die elkaar liefhadden en die voorbij het heden naar de eeuwigheid keken.

Op die vraag antwoorden we 'nee', waarmee we opnieuw bevestigen dat de liefde en het huwelijk in het geopenbaarde plan van de Heiland niet te vergelijken zijn met een roos die na de zomer verwelkt. Ze zijn eeuwig, zo zeker als God in de hemel eeuwig is.

Maar aan deze allesoverstijgende gave hangt wel een prijskaartje — dat van zelfdiscipline, van deugdzaamheid en van gehoorzaamheid aan de geboden van God. Dat is misschien moeilijk, maar wel mogelijk voor wie door de kennis van de waarheid gemotiveerd wordt.

'Getuigenis'

President Brigham Young (1801–1877) heeft ooit gezegd: 'Er is geen jongeman in onze gemeenschap die niet bereid is om van hier naar Engeland te reizen om de juiste vrouw te trouwen als hij de zaken zou zien zoals ze zijn. Er is geen jongevrouw in onze gemeenschap die van het evangelie houdt, en de zegeningen daarvan wil ontvangen, maar niet op de juiste manier wil trouwen.'[1]

Velen hebben zo ver of zelfs verder gereisd om de zegeningen van het tempelhuwelijk te kunnen ontvangen. Ik heb groepen heiligen der laatste dagen uit Japan gezien die — voor de tempel in hun eigen land was gebouwd — zich voedsel hadden ontzegd om de lange reis naar de Laietempel (Hawaii) te maken. Voordat we een tempel in Johannesburg hadden, kwamen we leden tegen die zich van alles hadden ontzegd om de vlucht van elfduizend kilometer van Zuid-Afrika naar Surrey (Engeland) te bekostigen. Er was licht in hun ogen te zien en een glimlach op hun gezicht, en zij gaven hun getuigenis dat het oneindig veel meer waard was dan alle kosten.

En ik kan me herinneren dat ik jaren geleden in Nieuw-Zeeland het getuigenis hoorde van een man die aan de andere kant van Australië woonde, die al voor de wet gehuwd was en later met zijn vrouw en kinderen lid van de kerk werd. Hij reisde over dat hele werelddeel, vervolgens over de Tasmanzee naar Auckland, en naar de tempel in de

De liefde en het huwelijk in het geopenbaarde plan van de Heiland zijn niet te vergelijken met een roos die na de zomer verwelkt. Ze zijn eeuwig. Maar aan deze gave hangt wel een prijskaartje — dat van zelfdiscipline, van deugdzaamheid en van gehoorzaamheid aan de geboden van God.

MICHAEL MCCONKIE, FOTO VAN DE HAMILTON-TEMPEL (NIEUW-ZEELAND)

Stel u voor dat Johnny tegen Mary zegt: 'Ik wil dat je mijn vrouw wordt en de moeder van onze kinderen. Maar ik wil jullie niet voor eeuwig.' Vindt u dat niet vreemd klinken?

prachtige Waikatovallei. Voor zover ik me kan herinneren, zei hij: 'We konden het ons niet veroorloven. We hadden alleen maar een oude auto, wat meubels en ons servies. Ik zei thuis: "We kunnen het ons niet veroorloven." Toen keek ik mijn lieve vrouw en mijn prachtige kinderen aan en zei: "We kunnen het ons niet veroorloven om niet te gaan. Als de Heer me de kracht geeft, kan ik hard werken en genoeg geld verdienen om een andere auto, meubels en een servies te kopen, maar als ik mijn dierbaren moet missen, zal ik zowel in dit leven als in de eeuwigheid arm zijn."'

Het juiste huwelijk en de juiste levenswijze

Wat zijn sommigen van ons toch kortzichtig, zo geneigd om alleen naar vandaag te kijken zonder aan morgen te denken. Maar de volgende dag zal zeker aanbreken, net als de dood en ons afscheid. Hoe fijn de zekerheid en hoe vertroostend de gemoedsrust die gebaseerd is op de kennis dat, als wij op de

juiste manier trouwen en leven, onze relatie zal voortduren, ongeacht de zekerheid van de dood en het verglijden van de tijd. De mens kan liefdesliederen schrijven en zingen. De mens kan verlangen, hopen en dromen. Maar dit alles is alleen een romantisch verlangen, tenzij de bevoegdheid wordt aangewend die de macht van de tijd en de dood te boven gaat.

President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft vele jaren geleden gezegd: 'Het huis van de Heer is een huis van orde en niet een huis van verwarring; en dat betekent (...) dat er geen eenheid voor tijd en eeuwigheid kan zijn buiten de wet van God, en de orde van zijn huis om. De mens kan het wel verlangen, men gebruikt in dit leven misschien wel de juiste formule, maar die zal niet geldig zijn als het niet door de juiste bevoegdheid wordt verricht en bevestigd, in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.'[2]

Tot slot wil ik nog graag een verhaal vertellen. Het is verzonnen, maar in beginsel is het waar. Kunt u zich twee jonge mensen bij vollemaan voorstellen, als de rozen bloeien en als er zich een heilige liefde ontwikkelt? Johnny zegt tegen Mary: 'Mary, ik houd van je. Ik wil dat je mijn vrouw wordt en de moeder van onze kinderen. Maar ik wil jullie niet voor eeuwig. Alleen voor een bepaalde tijd, en dan nemen we afscheid.' En dan kijkt zij hem door haar tranen in het maanlicht aan, en zegt: 'Johnny, je bent geweldig. Er is niemand anders in de wereld zoals jij. Ik houd van je, en ik wil dat jij mijn man wordt en de vader van onze kinderen, maar alleen tijdelijk en dan nemen we afscheid.'

Vindt u dat niet vreemd klinken? En is dat in feite niet wat een man en een vrouw tegen elkaar zeggen tijdens een huwelijksaanzoek, als ze de kans krijgen om een eeuwig huwelijk te sluiten onder 'het nieuw en eeuwig verbond' (LV 132:19), maar ervoor kiezen om dat aan de kant te zetten voor iets wat alleen maar tot de dood geldig is?

Eeuwig leven

Het leven is eeuwig. God in de hemel heeft ook eeuwige liefde en eeuwige gezinsbanden mogelijk gemaakt.

Ik bid dat God u zal zegenen, en dat u, als u naar een huwelijk uitkijkt of over uw huwelijk nadenkt, niet alleen naar een fijn partnerschap en een waardevol en vruchtbaar gezinsleven tijdens het aardse leven zult streven, maar ook naar een nog beter bestaan waar men, volgens de belofte van God, ten volle zal kunnen genieten van liefde en gewaardeerde vriendschap.

Ik getuig van de realiteit van de Heer Jezus Christus, door wie we deze bevoegdheid hebben gekregen. Ik getuig dat zijn macht, zijn priesterschap, onder ons is en in zijn heilig huis wordt uitgeoefend. Verwerp niet wat Hij ons heeft geboden. Neem eraan deel en leef de gedragsnormen na. Laat uw partnerschap door de verlossende macht van zijn heilig priesterschap verzegelen. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 164.
2. *Gospel Doctrine*, 5de druk, (1939), p. 272

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebedvolle voorbereiding bespreekt u dit artikel volgens een methode die deelname van de gezinsleden aanmoedigt. Hieronder staat een aantal voorbeelden:

1. Vraag de gezinsleden of zij ooit het eeuwig huwelijk aan een vriend of een ander hebben moeten uitleggen. Laat hen vertellen wat ze zouden zeggen als hun dat gevraagd werd. Lees samen hoe president Hinckley het aan het jonge echtpaar in Engeland uitlegde. Deel het gezin op in twee groepjes, en laat hen de uitleg van het eeuwig huwelijk oefenen.

2. Laat een roos of een andere bloem zien. Vraag of liefde al dan niet met een bloem vergeleken kan worden. Lees samen het gedeelte 'Is liefde met een roos te vergelijken?' Geef uw getuigenis dat de Heer wil dat liefde en het huwelijk eeuwig zijn.

3. In voorkomende gevallen kunt u met de gezinsleden bespreken wat ze in een huwelijksaanzoek hebben gezegd of kunnen zeggen. Lees dan de laatste vijf alinea's van de boodschap van president Hinckley. Moedig de gezinsleden aan om van het eeuwig huwelijk en een liefdevol gezin prioriteiten te maken — ongeacht hun huidige omstandigheden.

Geschiedenisfragmenten gevat in licht

Tijdens de winter van 1846–1847 leefden zo'n 3.500 heiligen der laatste dagen in blokhutten of uitgegraven woonholen bij Winter Quarters, een nederzetting in Indiaans gebied, aan de westelijke oever van de Missouri. Zo'n 2.500 heiligen kampeerden aan de andere kant van de rivier, in Iowa. Allen wachtten ze op het voorjaar om hun tocht naar het westen, naar Zion, voort te zetten.

Die winter moesten de heiligen, die al verzwakt waren door hun vermoeiende tocht door het modderige Iowa, lijden. Voedsel en andere benodigdheden waren schaars. Velen hadden geen fatsoenlijk dak boven het hoofd. Door gebrek aan verse groenten kregen veel mensen scheurbuik. En vijfhonderd mannen waren onderweg met het Mormoons Bataljon, en hadden hun vrouwen en kinderen moeten achterlaten.

Boven: *De Winter Quarters-tempel (Nebraska).* Rechts: *De boom des levens, zoals die in de celestiale zaal te zien is.*

Werklieden snijden ieder stuk glas volgens een van tevoren ontworpen patroon.

TOM HOLDMAN; FEBRANDSCHILDERD GLAS: FOTO'S VAN FLOYD EN TOM HOLDMAN, TENZIJ ANDERS AANGEGEVEN; DE FOTO'S VAN DE TEMPEL IN DIT ARTIKEL (OWEL DE BINNEN- AS DE BUITENOPNAMEN), MOGEN NIET WORDEN GEDUPLICEERD OF GEKOPIEERD

Rechtsboven: *Een segolelie en 'de bron van levend water' (1 Nephi 11:25) [detail].* Rechtsonder: *Raam, onderdeel van de muur tussen de hal en de doopruimte.* Uiterst rechts: *Panelen die het uitspansel van de hemel uitbeelden, waaronder de Poolster en de Grote Beer, zoals die op 6 april 1830 te zien waren, de dag dat de kerk werd georganiseerd.*

Over die winter heeft president Wilford Woodruff (1807–1898) geschreven: 'Nog nooit heb ik de heiligen der laatste dagen in uitputtender omstandigheden gezien waarin zij met meer problemen te maken hadden.'[1]

De heiligen der laatste dagen in onze tijd bejegenen dat land en de pioniers die er zoveel voor opgeofferd hebben, met grote achting. Naast het pionierskerkhof — een zichtbare herinnering aan dat offer — staat de Winter Quarters-tempel (Nebraska). Het is een heilig gebouw op heilige grond.

Gebrandschilderd glas van Tom Holdman beklemtoont op kunstzinnige wijze de heiligheid van dat gebouw. Onder het gouden beeld van de engel Moroni staan bijvoorbeeld zes panelen met helder gebrandschilderd

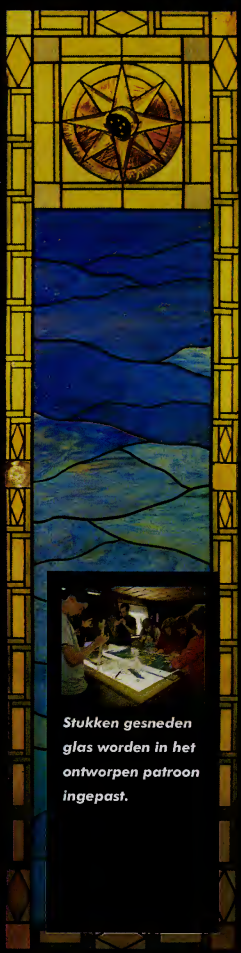

FOTO © 2001 BY INTELLECTUAL RESERVE, INC

Stukken gesneden glas worden in het ontworpen patroon ingepast.

Rechts: ***Deze afbeelding van de afstandsmeter die door de pioniers gebruikt werd, is een van de twaalf taferelen op de ramen van de wachtzaal op de tweede verdieping (onder).***

glas. De bovenste drie panelen stellen de hemelen voor (zie p. 11). Ieder paneel bevat een kompas. In het midden van ieder kompas staan de sterren en de maan, als voorstelling van de telestiale en terrestriale koninkrijken. De gloedvolle zonnestralen omvatten de buitenste ring van ieder kompas, als voorstelling van het celestiale koninkrijk. Op de onderste drie panelen staan een rivier, glooiende heuvels en wilde bloemen.

Rond alle zes panelen zit een ontwerp van rechthoeken en ruitvormen. Het rechthoekige patroon is het patroon van een blokhut; het herinnert ons aan de pioniers die Winter Quarters hadden gebouwd. Het ruitvormige patroon is herinnert ons aan de kunst van de Omaha Indianen.

Door middel van dunne, aaneensluitende reepjes lood worden de stukken glas verbonden.

Winter Quarters was op hun land gebouwd.

Door de hele tempel heen karakteriseert het gebrandschilderde glas de 'ware wijnstok' (Johannes 15:1) en het 'levend water' (Johannes 4:10). En zo hoort het. Deze tempel is het huis des Heren, waar heiligen der laatste dagen eeuwige verbonden sluiten. Wij 'Komen tot Christus' (zie Moroni 10:30), want Hij is 'het Leven en het Licht der wereld' (LV 11:28).

Binnen de muren van de Winter Quarters-tempel, die met symbolisch gebrandschilderd glas op deze historische plaats is gebouwd, aanbidden wij onze Heiland, te midden van geschiedenisfragmenten die gevat werden in licht. ■

Rechtsboven: ***Raam met olijftak (detail).*** **Rechtsonder:** ***Gebrandschilderd glas met guldenroede, segolelies en andere bloemen die langs de route van de pioniers te vinden waren (detail).*** **Uiterst rechts:** ***De doopvont in de tempel.***

NOOT

1. Dagboeken van Wilford Woodruff, 17–21 november 1846, archieven van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis.

Loden roeden worden gesoldeerd om een stevig glas-in-loodraam te maken.

Gelovige volgelingen

De geweldige mondiale groei van de kerk heeft onze aandacht gevestigd op de geprofeteerde heerlijke toekomst van het koninkrijk. Terwijl we optimistisch de toekomst inkijken, behoren we even terug te kijken op het geloof van onze nederige pioniervaders.

Wij kunnen allemaal dienstbaar zijn in het koninkrijk van God.

OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In 1846 verlieten meer dan tienduizend mensen de welvarende stad Nauvoo, die op de oever van de Mississippi was gebouwd. Met geloof in hun profetische leiders, verlieten deze kerkleden van het eerste uur hun mooie stad en trokken de wildernis in. Zij wisten niet precies waar ze naartoe gingen, hoever ze zouden moeten reizen, hoelang de reis zou duren of wat de toekomst hun zou brengen. Maar ze *wisten wel* dat ze door de Heer en zijn dienstknechten werden geleid. Zij werden door hun geloof gesterkt. Zij hoopten 'op dingen, die niet [werden] gezien, maar die waar zijn' (Alma 32:21). Evenals Nephi vanouds werden ze geleid, 'van tevoren niet wetende, wat [zij moesten] doen' (1 Nephi 4:6).

Uit angst voor het geweld van de benden, dat op 27 juni 1844 het leven van de profeet Joseph en zijn broer Hyrum had geëist, kondigde Brigham Young, die de kerk als president van het Quorum der Twaalf Apostelen leidde, in september 1845 aan dat de heiligen Nauvoo in de lente van 1846 zouden verlaten. De meeste mensen in Nauvoo geloofden ten volle dat deze aankondiging van Brigham Young om te vertrekken van de Heer afkomstig was. Zij reageerden met geloof op die aanwijzing van de Heer. In de herfst- en wintermaanden van 1845–1846 begonnen de kerkleden zich uit alle macht voor te bereiden op hun reis.

Toen Newel Knight zijn vrouw Lydia inlichtte dat de heiligen Nauvoo zouden verlaten, antwoordde ze met krachtig geloof: 'Dat is dan duidelijk. Wij horen bij het koninkrijk van God. Laten we maar gelijk met de voorbereidingen beginnen.'[1] Broeder Knight was al verschillende keren eerder met zijn gezin verhuisd — van New York naar Ohio, daarna naar Missouri en vandaar naar Illinois. Lydia Knights toegewijde onderwerping aan Gods wil is typerend voor het geloof van die heldhaftige heiligen van het eerste uur.

LARRY WINBORG; ILLUSTRATIES VAN PIONIERS, BRIGHAM YOUNG EN NAUVOO-TEMPEL

Vertrek uit Nauvoo, de Mooie Stad

Hoewel de winterkou nog niet voorbij was, achtte president Young het raadzaam, vanwege de dreiging van geweld en de geruchten dat de regering zou ingrijpen, de heiligen eerder te laten vertrekken. Hij gaf de eerste groep pioniers opdracht om op 4 februari 1846, een koude winterdag. uit Nauvoo te vertrekken. Met hun afgeladen huifkarren en hun kleinvee reden ze via Parley Street naar de steiger, vanwaar zij per veer naar Iowa overstaken. De schotsen ijs

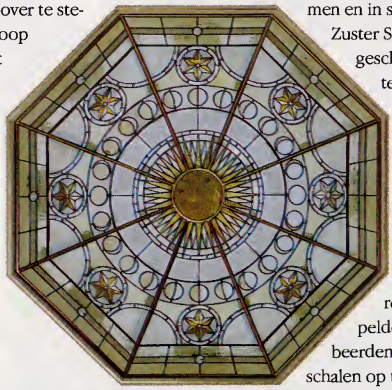

Wij die gezegend zijn met de volheid van het herstelde evangelie, zijn dank verschuldigd aan hen die ons zijn voorgegaan, die zoveel hebben gegeven om het koninkrijk op te bouwen tot het wereldomspannende wonder dat het tegenwoordig is.

die in de rivier dreven, botsten tegen de boten waarmee de huifkarren over de Mississippi werden gevaren. Een paar weken later daalde de temperatuur nog verder, waardoor de huifkarren gemakkelijk over het ijs konden rijden.

Zuster Wirthlin en ik waren in maart 1996 in Nauvoo. Het was bitter koud. Terwijl we daar in de ijskoude wind over de brede Mississippi uitkeken, voelden we diepe waardering en dankbaarheid voor de heiligen die hun geliefde stad moesten verlaten. We vroegen ons af hoe ze het ooit overleefd hebben. Wat een offer om zoveel te moeten achterlaten voor een onzekere toekomst! Het is dan ook geen wonder dat de vluchtende pioniers zoveel tranen lieten terwijl zij met hun huifkarren door Parley Street hobbelden om de rivier over te steken, zonder enige hoop hun Mooie Stad ooit terug te zien.

Eenmaal aan de andere kant van de rivier sloegen zij hun tijdelijke kamp op bij Sugar Creek, om vandaar verder te trekken naar de Rocky Mountains. De reis was begonnen.

Geloof van ouders

Toen Brigham Young zich op 15 februari 1846 bij de vertrokken pioniers in Iowa voegde, openbaarde de Heer hem dat hij een hedendaags 'Kamp van Israël' moest organiseren. Op 1 maart begon die eerste groep haar reis westwaarts door Iowa. De ontberingen die werden veroorzaakt door kou, sneeuw, regen, modder, ziekte, honger en dood stelden het geloof van die dappere pioniers op de proef. Maar zij waren vast van plan hun leiders te volgen en de wil van God te doen, ongeacht de prijs. Hun geloof werd op de proef gesteld en bij sommigen werd het door de zeer moeilijke omstandigheden ook aan het wankelen gebracht. Maar ze verloren hun geloof niet. Velen putten kracht en zekerheid uit de tempelverordeningen die zij in de Nauvoo-tempel hadden ontvangen.

Een van de moeilijkste ontberingen werd doorstaan door veel zusters die onder afgrijselijke omstandigheden hun kinderen ter wereld brachten. Eliza R. Snow heeft geschreven dat tijdens de tocht 'de moeders hun kinderen onder alle denkbare omstandigheden ter wereld hebben gebracht, behalve die waaraan zij gewend waren; sommigen in tenten, anderen in huifkarren — in regenstormen en in sneeuwstormen.'

Zuster Snow heeft ook geschreven dat haar 'verteld was over een bevalling in een hut, waarvan de muren waren gemaakt van dekens die waren bevestigd aan in de grond geslagen palen, met een dak van schors waar de regen doorheen sijpelde. Lieve zusters proberen het regenwater in schalen op te vangen, om zo de moeder droog te houden en de kleine zijn leven niet in een stortbad te laten beginnen.'[2]

Wat hebben die fijne zusters een offers gebracht! Sommige moeders zijn tijdens de bevalling gestorven. Veel baby's hebben het niet overleefd. De grootmoeder van mijn vrouw, Elizabeth Riter, is tijdens een regenstorm in een huifkar bij Winter Quarters geboren. Gelukkig overleefden zowel moeder als

LINKS: WELDEN C. ANDERSEN; FOTO'S VAN DE NAUVOO-TEMPEL EN VAN DAKRAAM IN DE TEMPEL: RECHTSBOVEN: FOTO GERAADST MET TOESTEMMING VAN NAUVOO-TEMPEL; INZET: BOVEN: FOTOGRAAF: JEFFREY D. ALLRED, CHURCH NEWS; BENEDEN: FOTOGRAAF: RACHEL CALLISTER, CHURCH NEWS. UITERST RECHTS: FOTOGRAAF: JOHN LUKE; FOTO VAN TIMMER EN METSEL GEBAARD MET TOESTEMMING VAN J.A. ANDERSEN; ARCHIEVEN VAN DE KERK

kind het. Met grote liefde voor de vrouw die haar het leven schonk, vertelde Elizabeth vaak hoe iemand tijdens de bevalling een paraplu boven haar moeders hoofd hield, om haar te beschermen tegen het water dat door de huif heen lekte.

Laten we het geloof van onze vaders niet vergeten, noch de onzelfzuchtige offers van onze moeders, die pioniers die ons zo'n inspirerend voorbeeld van gehoorzaamheid hebben gegeven. Laten wij aan hen denken bij ons streven om kloekmoedige dienstknechten te zijn bij onze taak om 'allen uit te nodigen tot Christus te komen' (LV 20:59) en 'in Hem vervolmaakt' te worden (Moroni 10:32).

Wij die gezegend zijn met de volheid van het herstelde evangelie zijn dank verschuldigd aan hen die ons zijn voorgegaan, die zoveel hebben gegeven om het koninkrijk op te bouwen tot het wereldomspannende wonder dat het tegenwoordig is. Onze dank aan onze voorouders kan 'het beste

Nu, meer dan 150 jaar nadat de pioniers de mooie stad Nauvoo verlieten, is de Nauvoo-tempel herbouwd en opnieuw ingewijd. Door het geloof van de pioniers is het fundament gelegd waarop de kerk met succes verder bouwt.

Wij kunnen blijven bouwen op het fundament van geloof van de pioniers. Door ons trouwe diensthetoon kunnen we de grote zegeningen van God ontvangen, zegeningen die ons leven verrijken en verruimen.

worden voldaan door [ons] in te zetten voor deze grote zaak'[3].

Gewone mensen

Het doet er niet toe wie wij zijn — onze talenten, mogelijkheden, financiële middelen, opleiding of ervaring doen niet ter zake — wij kunnen allemaal dienen in het koninkrijk. Hij die ons roept, zal ons bekwaam maken voor het werk als wij nederig, gebedvol, toegewijd en met geloof zullen dienen. Misschien voelen wij ons er niet tegen opgewassen. Misschien twijfelen we aan onszelf en denken we dat wat we de Heer te bieden hebben geen naam mag hebben. De Heer weet dat we sterfelijke mensen zijn. Hij kent onze zwakheden. Hij begrijpt onze dagelijkse problemen. Hij heeft veel begrip voor de verleidingen van aardse begeerten en lusten. De apostel Paulus schreef in zijn brief aan de Hebreeën dat de Heiland 'kan medevoelen met onze zwakheden' omdat Hij 'in alle dingen op gelijke wijze is verzocht' (Hebreeën 4:15).

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gesproken over de bereidwilligheid om 'deze grote zaak' te dienen toen hij de vraag stelde: 'Zijn we voldoende in harmonie met de Geest om wanneer de Heer roept, Hem te horen en, zoals Samuël eens deed, "Hier ben ik" te antwoorden? Hebben wij de voortvarendheid en het geloof om, wat onze roeping ook moge zijn, met vastberaden moed en onwankelbaar voornemen te dienen? Als wij dat doen, kan de Heer zijn machtige wonderen door middel van ons verrichten.'[4] (Zie 1 Samuël 3:4.)

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft ons verzekerd dat, wat onze talenten ook mogen zijn, getrouw dienstbetoon niet alleen aanvaardbaar is voor de Heer, maar ons ook recht geeft op grote zegeningen die Hij op ons uitstort, zegeningen die ons leven verrijken en verruimen. President Faust legde uit 'dat deze kerk niet noodzakelijk grote mensen aantrekt, maar vaker gewone mensen grootmaakt. (...)

'Een belangrijke reden waarom deze kerk van een bescheiden begin is uitgegroeid tot haar huidige sterkte, is de getrouwheid en de toewijding van miljoenen nederige mensen die slechts vijf broden en twee kleine vissen hebben aan te bieden in de dienst van de Meester.'[5]

De geweldige mondiale groei van de kerk heeft onze aandacht gevestigd op de geprofeteerde heerlijke toekomst van het koninkrijk. En terwijl we optimistisch de toekomst tegemoet zien, behoren we even terug te kijken op het geloof van onze nederige pioniervaders. Hun geloof legde het fundament waarop de kerk met succes verder bouwt.

Laten wij ons zo goed mogelijk toewijden aan het werk van de Heer. Mogen wij het geloof van onze vaders eren door deze grote zaak getrouw te dienen. Mogen wij de profeet volgen om daardoor 'tot Christus te komen, en deel te hebben aan de goedheid Gods' (Jakob 1:7). ■

Ontleend aan een conferentietoespraak van april 1996.

NOTEN

1. Geciteerd in R. Scott Lloyd, 'Commemorating 1846 Exodus', *Church News*, 10 februari 1996, p. 3.
2. Geciteerd in B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, deel 3, p. 45.
3. Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, samengesteld door Richard Bitner Wirthlin (1964), p. 47.
4. 'De priesterschap in actie', *De Ster*, januari 1993, p. 41.
5. 'Vijf broden en twee vissen', *De Ster*, juli 1994, p. 4–6.

JOHN LUKE, FOTO VAN NAUVOO-TEMPEL: FOTO VAN HISTORISCHE VAAS GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE AFDELING ARCHIEVEN VAN DE KERK

JAMES C. CHRISTENSEN, *HET PENNINGSKE VAN DE WEDUWE* © 1988 THE GREENWICH WORKSHOP

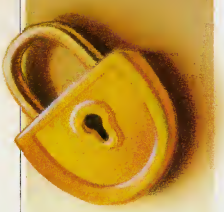
GOD
MET HEEL ONS HART LIEFHEBBEN

ONS OFFER KAN KLEIN ZIJN,
MAAR ALS HET ALLES IS WAT WE HEBBEN,
IS HET VOLDOENDE.
(Zie Marcus 12:41–44.)

BUITENGESLOTEN

Ik voelde me ellendig en alleen buiten het ringgebouw, terwijl mijn familieleden en vrienden zonder mij binnen zaten. Ik had me beter moeten voorbereiden.

MICHELE TOLLEY

De leden van onze ring waren enthousiast omdat de inwijding van de Palmyra-tempel (New York) in ons ringcentrum zou worden uitgezonden. De leden zagen er halsreikend naar uit. Ik keek er ook naar uit, maar om de een of andere reden haalde ik maar steeds geen kaartje.

Uiteindelijk sprak ik op de dag van de inwijding met een van de raadgevers van de bisschop om nog een kaartje te bemachtigen. Hij gaf me er een, en zonder te kijken stopte ik het in mijn handtas. Tijdens de avondmaalsdienst werden de details van de inwijding bekendgemaakt, maar ik luisterde niet omdat ik al een kaartje had.

Ik ging die dag naar huis en had het druk met allerlei activiteiten. Ongeveer een kwartier voordat de inwijding zou beginnen, besloot ik dat ik toch wel weg moest. Ik voelde me aardig voorbereid toen ik mijn witte zakdoek in mijn handtas deed en controleerde of mijn kaartje er nog in zat.

De rest van ons gezin was al eerder weggegaan om goede plaatsen te bemachtigen. Ze waarschuwden me dat ik ook snel zou moeten vertrekken. Ik wilde eerst met hen meerijden, maar ik was nog niet klaar, dus besloot ik om zelf te gaan.

Toen ik de parkeerplaats van de kerk opreed, was ik verbaasd hoe vol die was. Er stonden overal auto's, maar er was geen mens te bekennen. Eerst dacht ik dat ik te laat was, maar ik keek op mijn horloge en zag dat de inwijding pas over vijf minuten zou beginnen.

Ik liep naar het gebouw en wilde de deur opendoen. Maar die zat op slot. Ik was verbaasd, maar ik meende me te herinneren dat iemand gezegd had dat alleen bepaalde deuren van het gebouw gebruikt zouden worden. Ik wist niet welke, dus probeerde ik ze allemaal. Ik liep om het gebouw heen, trok aan alle deuren, en rammelde ermee, in een gefrustreerde poging om ze open te krijgen.

Toen ik bij de laatste deur kwam, bonkte mijn hart. Ik probeerde de deur, maar die zat ook op slot. Ik keek door het raam in de hal, maar daar was niemand. De deuren van de kapel waren gesloten. Ik kwam tot de droevige conclusie dat iedereen als binnen was, en dat ik alleen buiten stond — naar binnen te kijken.

Toen ik terneergeslagen naar de auto terugliep, besloot ik om het tijdstip van de inwijding nog een keer te controleren. Ik zocht in mijn handtas tot ik het kaartje had gevonden en zag dat ik de goede tijd in gedachten had. Ik werd boos omdat ik buitengesloten was. Waarom kon ik niet naar binnen? Nu miste ik deze historische gebeurtenis!

ILLUSTRATOR: SAM LAWLOR

Nog erger was de gedachte om voor eeuwig buiten de tegenwoordigheid van mijn hemelse Vader en mijn familie gesloten te zijn als ik niet geestelijk voorbereid ben.

Ik draaide het kaartje om en zag tot mijn verbazing dat er iets op de achterkant stond. Ik las het nieuwsgierig. En daar stond duidelijk dat iedereen dertig minuten voor aanvang van de dienst moest hebben plaatsgenomen.

Waarom had ik dat niet eerder gezien? Ik had de achterkant van het kaartje helemaal niet gelezen. Ik had het meteen in mijn handtas gedaan. Ik had me eenvoudigweg niet goed voorbereid. Ik zat bewegingloos en verdrietig in de auto. Ik besefte dat ik leek op de vijf dwaze maagden in de gelijkenis van de tien maagden. Ik stond tijdens de huwelijksceremonie buiten, met een lamp zonder olie, terwijl de anderen binnen bij de bruidegom waren.

Altijd als ik dat verhaal in Matteüs 25 las, vroeg ik me af hoe die vijf vrouwen zo dwaas konden zijn. Ik dacht altijd dat de aankoop van voldoende olie vrij eenvoudig was. Ik wist dat de olie en de lampen ons getuigenis en de leiding van de Heilige Geest voorstelden (zie LV 45:57). Ik dacht dat ik voorbereid was om naar de inwijding van de tempel te gaan, maar toch was ik niet binnen om naar de profeet te luisteren.

Alleen op de parkeerplaats besefte ik dat een kaartje alleen niet voldoende was. Wij moeten meer doen dan alleen aanwezig zijn als Christus terugkomt. Wij moeten in alle opzichten zijn voorbereid, onze lampen voortdurend vullen, niet slechts denken dat we wel voldoende olie zullen hebben.

Toen ik naar huis reed, had ik tranen in mijn ogen. Het deed pijn om alleen te zijn en te weten dat mijn familieleden en vrienden binnen zaten en opgebouwd werden, terwijl ik niet in staat was om samen met hen naar binnen te gaan. Ik beloofde mezelf dat ik vanaf dat moment mijn uiterste best zou doen om met voldoende olie voorbereid te zijn. Ik wil namelijk graag aanwezig zijn op die vreugdevolle bruiloft, en niet onvoorbereid buitengesloten zijn. ■

Michele Tolley is lid van de wijk El Cerrito, in de ring Corona (Californië).

Pagina 25 van de Liahona volgt op Kerknieuws en De Kindervriend.

Kerknieuws

Rolstoel geeft vleugels

Lisa Ann Jackson

Je moet ze zien binnenkomen om goed te kunnen begrijpen hoe gezegend ze weggaan. Een man draagt zijn glimlachende zoon die letterlijk even groot is als hij. Een meisje met vlechtjes in het haar kruipt over de vloer, niet in staat om haar benen te strekken. Een man met een gekleurd overhemd en een gekleurde korte broek loopt op vereelte knieën. Een andere man rijdt op een plank met wieltjes. Hij beweegt zich voort met houten blokjes in zijn handen.

Ze zijn allemaal gekomen om een rolstoel in ontvangst te nemen. Vertegenwoordigers van de kerk en medewerkers van de Wheelchair Foundation delen de rolstoelen uit aan honderden mensen die ze zelf niet kunnen betalen. In veel gevallen is de vrouw van de president van het land aanwezig, soms ook de president zelf.

Dit tafereel heeft zich sinds oktober 2001 in 27 landen afgespeeld. De kerk heeft zeventienduizend mensen aan een rolstoel geholpen.

'Wat is er belangrijker dan invalide mensen helpen?' vraagt Garry Flake, directeur van de afdeling humanitaire spoedmaatregelen van de kerk, zich af.

In december 2002 zijn er weer rolstoelen uitgedeeld. Broeder Flake is toen in Mexico, Costa Rica, Argentinië, Uruguay en Chili geweest. Onderweg werd hij vergezeld door leden van gebiedspresidiums en hun vrouw, door bisschop Richard C. Edgley, eerste raadgever in de Presiderende Bisschap, en zuster Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente. Tijdens een bezoek aan Mexico-Stad hebben vertegenwoordigers van de kerk, leden van de Wheelchair Foundation en de organisatie *Vamos México* van de presidentsvrouw, veertienhonderd rolstoelen aan invaliden uitgedeeld. Vicente Fox, de president van Mexico, en zijn vrouw Martha hebben de ceremonie bijgewoond en de kerk hartelijk bedankt voor al haar werk.

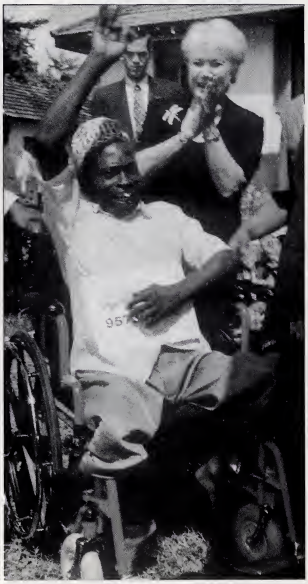
'Het was een groot voorrecht om samen te werken met de Wheelchair Foundation en te zien hoe deze actie het leven van de ontvangers verandert', zegt bisschop Richard C. Edgley.

Oprichter en filantroop Kenneth Behring schrijft het idee van de Wheelchair Foundation toe aan een verzoek van de kerk in 1999.

'Ik schrijf deze zegen toe aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen', zei de heer Behring tegen afgestudeerden aan de Brigham Young University, waar hij een eredoctoraat kreeg tijdens de promotie- en afstudeerdag in augustus 2002. 'Zo'n drie jaar geleden vroeg [de kerk] me of ik nog ruimte in mijn vliegtuig had voor bijna veertien ton ingeblikt vlees voor vluchtelingen in Kosovo. En toen vroeg de kerk: 'En heeft u misschien nog wat ruimte om enkele rolstoelen in Roemenië af te leveren?'

'Ik had eigenlijk nog nooit aan rolstoelen gedacht. Maar na die reis kon ik aan niets anders denken.'

De heer Behring richtte de Wheelchair Foundation op en enkele jaren later reageerde de kerk toen de

HUMANITAIRE DIENSTEN

'Ik kan vliegen!' roept Rashidi Said als hij in zijn rolstoel wordt gezet. Sinds 2001 heeft de kerk zeventienduizend rolstoelen uitgedeeld.

FOTOGRAAF: DON L. SEARLE

Leerlingen van de Benemérito School van de kerk helpen bij het uitdelen van veertienhonderd rolstoelen op één dag in Mexico-Stad: een record.

stichting op zoek was naar organisaties om mee samen te werken. Toen de heer Behring in Salt Lake City was, beseften de medewerkers van de afdeling humanitaire diensten dat hij de persoon was die jaren daarvoor goederen naar Kosovo en Roemenië had gebracht. De kerk ging een samenwerkingsverband met zijn organisatie aan en begon in oktober 2001 met de leveringen.

'Alles verandert voor iemand die door een rolstoel mobiel wordt', zegt broeder Flake. De ontvangers worden in staat gesteld om naar school te gaan, te gaan werken, of eenvoudigweg het huis te verlaten. Voor sommigen houdt het in dat ze nu naar het gezicht van andere mensen kunnen kijken in plaats van naar hun voeten, dat ze zichzelf kunnen voortbewegen in plaats van op de hulp van anderen te moeten wachten, of dat ze voor het eerst in jaren uit bed kunnen komen. Rolstoelen zijn ook een hulpmiddel voor hulpverleners en verlichten de last van hen die hun volwassen kinderen moeten dragen en verzorgen.

Etenesh Worikich is met een ernstige geboorteafwijking ter wereld gekomen, en was haar hele leven al aan huis gekluisterd. Toen de rolstoelen in Ethiopië werden uitgedeeld, kreeg zij er ook een. 'Nu kan ik doen wat ik wil', zegt Etenesh, en ze klopt zachtjes op de armleuning van haar nieuwe stoel. 'Misschien kan ik wel naar school. 22 is toch niet te oud?'

Hegazia Kamallah heeft door haar rolstoel de waardigheid teruggekregen die ze kwijtraakte toen ze door diabetes een van haar benen niet meer kon gebruiken. 'Ik heb als een baby rondgekropen', zegt ze. Maar met deze rolstoel, zegt ze, 'hoef ik me nooit meer te schamen omdat ik vies ben. (...) Dank u wel dat u mij de mogelijkheid hebt gegeven om me te verplaatsen.'

In Nicaragua droeg een moeder haar geestelijk en lichamelijk gehandicapte dochter naar de plaats waar de rolstoelen werden uitgedeeld. Toen vrijwilligers het meisje in de stoel zetten, was alle aandacht op de moeder en haar dochter gericht. Maar iets verderop keek de oudere zus van het meisje toe terwijl de tranen over haar wangen liepen.

En in Tanzania sprak de 50-jarige Rashidi Said uit naam van alle aanwezigen toen hij vanuit zijn nieuwe rolstoel riep: 'Ik kan vliegen! Ik kan vliegen!'

'Door deze rolstoelen beginnen de ontvangers een nieuw leven', zegt Mercedes Menafra de Batlle, vrouw van de president van Uruguay. ■

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE AFDELING HUMANITAIRE DIENSTEN

Na 22 jaar door invaliditeit aan huis gekluisterd te zijn geweest, neemt Etenesh Worikich een rolstoel in ontvangst van Ken Behring (links) van de Wheelchair Foundation en ouderling Steven E. Snow van de Zeventig, eerste raadgever in het presidium van het gebied Afrika-Zuidoost.

Nieuwe president van de BYU

Tijdens zijn bezoek aan de Brigham Young University in maart jongstleden heeft president Gordon B. Hinckley, voorzitter van de raad van beheer van de universiteit, een nieuwe president voorgesteld.

Ouderling Cecil O. Samuelson jr. van het Presidium der Zeventig, een gepensioneerd arts, werd benoemd als de twaalfde president van de Brigham Young University in Provo. Hij is op 1 mei met zijn nieuwe taak begonnen.

'Het is de taak van [president Samuelson] om ervoor te zorgen dat de [Brigham Young University] gezond blijft, groeit en volwassen wordt als een van de grote universiteiten in dit land en de wereld', zei president Hinckley.

President Samuelson is geboren en getogen in Salt Lake City en hij is werkzaam geweest als hoogleraar geneeskunde, en vice-president van de afdeling geneeskunde aan de University of Utah. Voordat hij als algemeen autoriteit werd geroepen, was hij vice-president van Intermountain Health Care. Aan de University of Utah heeft hij natuurwetenschappen, pedagogische psychologie en medicijnen gestudeerd.

Hij is arts-assistent geweest in het medisch centrum van Duke University in Durham (North Carolina), waar hij vervolgens heeft gedoceerd in reumatische en erfelijke ziekten. Hij heeft verscheidene onderscheidingen ontvangen en is de auteur of medeauteur van 48 originele publicaties, acht boeken of hoofdstukken van boeken en dertien uittreksels.

FOTOGRAAF: MARK PHILBRICK, GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

President Gordon B. Hinckley, rechts, feliciteert president Cecil O. Samuelson jr. nadat hij heeft aangekondigd dat ouderling Samuelson de nieuwe president van de Brigham Young University wordt.

Als algemeen autoriteit is hij gebiedspresident van het gebied Utah-Noord en het gebied Europa-Noord geweest. Hij is ook zendeling, gemeentepresident, hogeraadslid, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger geweest. Zijn vrouw, Sharon Giauque Samuelson, en hij hebben vijf kinderen en drie kleinkinderen.

President Samuelson volgt ouderling Merrill J. Bateman van de Zeventig op, die als algemeen autoriteit werkzaam blijft. Ouderling Bateman is vanaf januari 1996 als president van de universiteit werkzaam geweest. 'Wij zijn bijzonder dankbaar voor het werk dat president Bateman heeft verricht', zei president Hinckley. 'We hadden het niet beter kunnen treffen. Hij zal deze universiteit summa cum laude verlaten.'

Ouderling Bateman is zendeling, bisschop, hogeraadslid, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger geweest. Hij werd in juni 1992 geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Als onderdeel van die roeping is hij president van het gebied Azië-Noord geweest.

Hij werd op 2 april 1994 voorgesteld als presiderende bisschop en werd op 2 november 1995 geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Toen hij als president van de BYU werkzaam was, bleef hij lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ouderling Bateman is getrouwd met Marilyn Scholes. Zij hebben zeven kinderen en 28 kleinkinderen. ■

'Vat het leven bij de horens', zegt president Hinckley tegen de heiligen in de zuidelijke staten

Anderhalve eeuw geleden was de Mississippi in het zuiden van de Verenigde Staten de weg naar Zion voor honderden bekeerlingen die via die rivier naar Nauvoo en later naar de Salt Lake Valley reisden.

Getrouwe leden kwamen op 1 en 2 maart in twee belangrijke steden aan de rivier bijeen om naar de raad van president Gordon B. Hinckley te luisteren. Hij sprak tot meer dan tienduizend mensen tijdens een reis naar Memphis (Tennessee) en New Orleans (Louisiana).

Met een vrij weekeinde in het vooruitzicht vroeg president Hinckley aan zijn secretaris waar hij nog nooit was geweest. 'En hij zei: "U bent nog nooit in Memphis geweest."' De aanwezigen kwamen in Southaven (Mississippi) bijeen, buiten Memphis, en vlak bij de grenzen van Tennessee, Mississippi en Arkansas.

President Hinckley werd vergezeld door ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen; ouderling Gene R. Cook van de Zeventig, president van het gebied Noord-Amerika-Zuidoost; en ouderling Jon M. Huntsman, een van de gebiedszeventigen.

Met 1 Petrus 2:9 als thema moedigde president Hinckley de aanwezigen aan om 'in overeenstemming te leven met al uw grote en prachtige mogelijkheden'. Hij noemde een reclamebord buiten het gebouw en zei: 'Ik stel voor "dat u het leven bij de horens vat" en dat u niet toestaat dat het leven u bij de horens vat. U bent de meester van uw eigen leven. U doet wat nodig is om de wereld te verbeteren – u wordt een betere vader, moeder of kind (...), een betere burger, een betere naaste, een betere vriend, een betere werknemer of werkgever. (...)

'Laat u niet door het leven beheersen, maar beheers uw eigen leven. Neem de touwtjes in handen. Gebruik uw goddelijke eigenschappen.'

De ouderlingen Ballard, Cook en Huntsman hebben ook gesproken. Lee Palmer uit de wijk Hot Springs, in de ring Little Rock (Arkansas), die om elf uur van huis ging om de bijeenkomst van zes uur bij te kunnen wonen, zei: 'Dit is een belangrijke herinnering voor ons. President Hinckley is een fantastische man.'

Stroomafwaarts in New Orleans (Louisiana) – terwijl de straten vol waren met vrolijke carnavalsgangers – genoten leden van de kerk van de vrede en rust van een bijeenkomst met de profeet.

Ze kwamen op een prachtige zondagmiddag aan in auto's, busjes en bussen, en bijna vijfduizend mensen stroomden de aula van de University of New Orleans binnen om naar president Hinckley te luisteren.

De profeet vertelde het verhaal van de ontmoeting tussen de herrezen Heiland en de apostel Tomas, dat in Johannes 20:24–29 staat

FOTOGRAAF: GREG HILL, *CHURCH NEWS*

De familie Smith reed van Jonesboro (Arkansas) helemaal naar Memphis (Tennessee) om naar president Hinckley te luisteren. 'Gebruik uw goddelijke eigenschappen', zei president Hinckley tegen de leden die de bijeenkomst bijwoonden.

FOTOGRAAF: GREG HILL, *CHURCH NEWS*

President Gordon B. Hinckley, en zijn vrouw, Marjorie, zwaaien aan het eind van de bijeenkomst in de aula van de University of New Orleans naar de leden. Rechts van hen staan ouderling Gene R. Cook van de Zeventig en zijn vrouw, Janelle.

beschreven, waaronder zijn aanmoediging: 'Wees niet ongelovig, maar gelovig' (vs. 27). 'Broeders en zusters, ik wil graag deze belangrijke woorden van de Heer voorlezen: "Wees niet ongelovig, maar gelovig."'

President Hinckley zei waar de heiligen in moeten geloven, te beginnen met God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Hij getuigde krachtig van de profeet Joseph Smith, de herstelling van het evangelie in de laatste dagen, en van het Boek van Mormon. Tot slot zei hij: 'Wees niet ongelovig, maar geloof in uzelf, in uw vermogen om als zoon of dochter van God grote en goede werken te verrichten.'

Freddie Lee Brown uit de wijk La Place, in de ring New Orleans (Louisiana), was blij dat ze de bijeenkomst met enkele familieleden kon bijwonen. Ze was als lid van een andere kerk opgegroeid en zei: 'Ik heb me vaak afgevraagd waarom de Heer meer van de mensen vroeger hield dan van ons, omdat hij hun profeten had gegeven.' Toen de zendelingen bij haar aan de deur kwamen, had ze hen binnengelaten. 'Ze vroegen of ik wist dat er een profeet op aarde was. (...) Dat geloofde ik onmiddellijk.'

Toen ze in Mississippi en Louisiana onderweg waren, bezochten president Hinckley en zijn reisgenoten op 2 maart het graf van Parley P. Pratt, een van de eerste apostelen in deze bedeling. Op 13 mei 1857 is ouderling Pratt tijdens zijn zending bij Van Buren (Arkansas) vermoord.

De laatste woorden van ouderling Pratt die zijn opgeschreven, luiden: 'Ik sterf met mijn getuigenis van het evangelie van Jezus Christus dat door middel van de profeet Joseph Smith is geopenbaard. En ik wil dat u mijn laatste getuigenis overbrengt. Ik weet dat het evangelie waar is en dat Joseph Smith een profeet van de levende God was. Ik sterf als martelaar van het geloof.' (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1985], p. XXVII.)

President Hinckley noemde zijn bezoek aan het graf een 'belangrijke gebeurtenis'.

De dag na de bijeenkomst in Louisiana liet president Scott N. Conlin van de ring New Orleans (Louisiana) aan ouderling Gene R. Cook enkele historische plaatsen in de stad zien waar pioniers per schip uit Groot-Brittannië en Europa aankwamen om over de Mississippi verder te reizen. Ze spraken over de groei van de kerk in het gebied en over de invloed van de bijeenkomst met president Hinckley. Ouderling Cook zei: 'Wie weet hoeveel mensen zijn geraakt, niet alleen door de leringen maar ook door de persoon die ze verkondigde.' ■

Ontleend aan Church News, *8 maart 2003*

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN HET KANTOOR VAN DE PRESIDENT

Van links naar rechts: zuster Barbara Ballard en ouderling M. Russell Ballard; zuster Marjorie Hinckley en president Gordon B. Hinckley; zuster Karen Huntsman en ouderling Jon M. Huntsman; en zuster Janelle Cook en ouderling Gene R. Cook. De groep bezocht onlangs het graf van de apostel Parley P. Pratt.

Kerkleiders 'bouwen de kerk op (...) in alle landen'

De Heer heeft door middel van Joseph Smith geopenbaard: 'De Twaalven vormen een reizende presiderende hoge raad, om onder aanwijzing van het presidium van de kerk (...) de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen' (zie LV 107:33).

Ook tegenwoordig werken de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen aan de opbouw van de kerk en regelen zij de zaken van het koninkrijk van de Heer. De volgende verslagen geven een beeld van de reizen van de apostelen die 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld' zijn (LV 107:23).

President Faust en ouderling Eyring in Guatemala

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium en ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen hebben in februari een conferentie van zeven ringen in Guatemala-Stad bijgewoond. Ruim 4700 leden kwamen bijeen om naar hen te luisteren.

Als slotspreker van de conferentie sprak president Faust zijn dankbaarheid en liefde uit voor de leden die de conferentie bijwoonden. Hij bracht ook de liefdevolle groeten van president Hinckley over.

President Faust liet iedereen staande het volkslied van Guatemala zingen. Hij zei dat hij al meerdere malen in Guatemala was geweest, maar dat hij het nog nooit had horen zingen.

President Faust bracht toen een eenvoudige boodschap over: 'Ontspan u en geniet van de zegeningen die we hebben gekregen.' Toen hij een aantal van die zegeningen had opgenoemd, zei president Faust dat hij hoopte dat iedereen genoot van het lidmaatschap in de kerk, van de influisteringen van de Geest, van het avondmaal, de lofzangen, de wet van tiende, de broederschap en zusterschap in de priesterschap en de zustershulpvereniging, en de vriendschap onder de heiligen.

Zuster Ruth Faust, die haar man tijdens zijn reis door Guatemala vergezelde, sprak voornamelijk tot de zusters. 'U bent deugdzame vrouwen. Onderschat nooit de goede invloed die u op uw familie kunt hebben', zei zuster Faust. Ze zei dat als we onze zending op aarde willen vervullen, we goede werken, toewijding, meditatie, studie en veel gebeden nodig hebben. Zuster Faust zei dat ze dankbaar was dat ze een vrouw is, en vertelde dat haar man de vrouw, het priesterschap, het gezin en God eert.

Ouderling Henry B. Eyring moedigde tijdens zijn toespraak de ouders en grootouders aan om hun kinderen, kleinkinderen en andere dierbaren te leren dat ze een volledige tiende aan de Heer moeten betalen. Hij zei dat als de leden een volledige tiende aan de bisschop afdragen, ze laten zien dat ze de Heer vertrouwen. 'Onderwijs ze door woorden, maar ook door uw voorbeeld', zei ouderling Eyring tegen de ouders en grootouders.

Hij sprak ook over het belang van onderwijs. Hij gaf voorbeelden van de manier waarop hij bij zijn studie was gezegend toen hij de Heer op de eerste plaats had gezet. Hij legde uit dat onderwijs en een opleiding kinderen en kleinkinderen tot zegen zijn en zeker de moeite waard zijn.

Guillermo Díaz, bisschop van de wijk Central, in de ring Guatemala-Stad, vatte de gevoelens van veel conferentiegangers samen: 'Het is een onvergetelijke ervaring om instructies van de dienstknechten van de Heer te krijgen. Ze leren ons wat Hij van ons verwacht. Nu hoeven we het alleen nog maar te doen!'

President Packer in El Salvador

Bussen vol leden kwamen in El Salvador naar president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, luisteren. Er werd op 26 januari in Salvador een regionale conferentie gehouden. Zo'n vijfduizend leden woonden een algemene bijeenkomst bij, en een kleine zeshonderd leiders een speciale priesterschapsbijeenkomst.

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN HET REDACTIECOMITE VAN DE LIAHONA IN MIDDEN-AMERIKA

President Boyd K. Packer begroet een gezin na zijn toespraak tijdens de regionale conferentie in El Salvador. Ruim vijfduizend leden kwamen bijeen om naar de apostel te luisteren.

'In het gezelschap van president Packer te zijn en van zijn geest te proeven, is een kans die we niet vaak krijgen, en daarom moeten we God erg dankbaar zijn', zei ouderling Julio E. Alvarado, een van de gebiedszeventigen en eerste raadgever in het presidium van het gebied Midden-Amerika.

President Packer zei dat hij El Salvador 25 jaar geleden voor het eerst had bezocht, en dat hij in 1996 opnieuw was geweest. Nu hij er in 2003 weer was, zei hij: 'Nu kan ik de groei en de volwassenheid van de kerk in dit deel van de wereld zien.' Toen hij de diakenen, leraren, priesters, ouderlingen en hogepriesters had laten opstaan, zei president Packer dat toen het evangelie werd hersteld, de Heer openbaarde dat iedere man door het priesterschap in de naam van Jezus Christus kon spreken – een leer die in principe afwijkt van die van andere kerken. Als wij deze priesterschapsdragers zien, begrijpen we de macht die God ons heeft gegeven, zei president Packer.

Tot slot gaf president Packer de leden als vader, moeder, grootouder, kind en gezin een apostolische zegen. Hij zegende hen met het vermogen om voor hun gezin te zorgen – met voedsel, onderdak en kleding – en met de Heilige Geest om hen geestelijk te kunnen leiden en hen te onderwijzen in wat zij moeten doen om standvastig in het evangelie te blijven.

'Toen ik de toespraak van [president Packer] had gehoord, begreep ik dat ik als priesterschapsdrager thuis een grote verantwoordelijkheid heb', zei Carlos José Méndez uit de ring Atiquizaya, die zich in juni 2002 had laten dopen. 'Wij moeten onze vrouw als een bijzonder persoon behandelen, en ik ben blij dat hij ons eraan herinnerde dat het een voorrecht is om getrouwd te zijn en kinderen te hebben.'

'Ik voelde me enorm getroost', zei Yesinia Carmina Gómez Toledo uit de ring Ahuachapán. 'Ik weet dat de zegens die een apostel van de Heer geeft, in vervulling zullen gaan als wij gehoorzaam zijn. En als ik getrouw blijf, kan ik bij mijn Vader in de hemel terugkeren.'

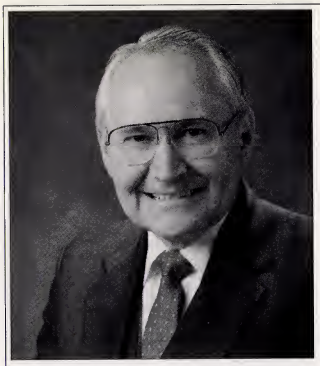
Ouderling Perry in Tonga

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen presideerde in februari de grootste religieuze conferentie ooit in Tonga. Voor het eerst buiten de Verenigde Staten en Groot-Brittannië konden groepen leden op verschillende lokaties door middel van een satellietuitzending een conferentie bijwonen. Ouderling Perry presideerde de conferentie in het ringgebouw van de ring Nuku'alofa, die via satelliet in vijftien andere kerkgebouwen in Tonga te volgen was. Ruim 21 duizend heiligen der laatste dagen en gasten konden de conferentie tegelijkertijd volgen.

'We gebruiken de satelliettechnologie om deze bijeenkomsten te houden omdat we willen dat zoveel mogelijk mensen de instructies en de bemoedigende woorden van de kerkleiders kunnen horen', zei ouderling Ronald T. Halverson van de Zeventig, president van het gebied Oceanië. Ouderling Halverson en ouderling John H. Groberg van de Zeventig vergezelden ouderling Perry tijdens de conferentie.

Er waren ook ruim dertig Tongaanse bewindslieden en vooraanstaande burgers aanwezig, waaronder Hare Majesteit koningin Halaevalu Mata'aho en haar kleindochter prinses Lupepau'u Tuita.

Al eerder waren de ouderlingen Perry, Groberg en Halverson met hun vrouw vriendelijk ontvangen door Zijne Majesteit koning Taufa'ahau Tupou IV, koning van Tonga; Zijne Koninklijke Hoogheid prins 'Ulukalala Lavaka Ata, minister-president van Tonga; en Hare Koninklijke Hoogheid prinses Salote Mafile'o Pilolevu Tuita.

Ouderling L. Tom Perry spreekt tijdens een historische satellietuitzending in Tonga. Ruim 21 duizend leden namen in verschillende kerkgebouwen in Tonga deel aan deze conferentie.

Tijdens de conferentie moedigde ouderling Perry de Tongaanse heiligen aan om eerlijke, gezagsgetrouwe, hardwerkende burgers te zijn, en te blijven werken aan sterke, verenigde gezinnen, met het leren, verkondigen en naleven van het evangelie van Jezus Christus als basis. Hij zei dat de ouders eensgezind moeten zijn en elkaar altijd liefdevol, vriendelijk en met respect moeten behandelen. Kinderen moeten het erfgoed van hun familie leren waarderen, hard werken en de Heer liefhebben en dienen.

'Wat een prachtige kans om naar een apostel van Jezus Christus te luisteren, iemand die in dezelfde hoedanigheid werkzaam is als de apostelen in de Bijbel', zei Pita R. Vamanrav, president van de ring Nuku'alofa.

Ouderling Nelson in Afrika

Toen ouderling Russell M. Nelson en zijn vrouw, Dantzel, in februari door het gebied Afrika-West reisden, werden ze begroet door heiligen der laatste dagen die graag in de tegenwoordigheid van een apostel van de Heer wilden zijn. Leden in Nigeria en Ghana werden geraakt door de liefde van ouderling Nelson voor het Afrikaanse volk, en vooral voor de kinderen. 'De toekomst van [Ghana en Nigeria] is onmetelijk groot', zei ouderling Nelson herhaaldelijk tijdens zijn tiendaagse reis. 'Zorg voor de kinderen en voed ze op. Zij zijn het zaad. Zij zijn de toekomst. Het zaad is belangrijker dan de vruchten. Zorg voor het zaad.'

Tijdens zijn bezoek woonde ouderling Nelson ringconferenties in Nigeria en Ghana bij. Ouderling Nelson begon zijn rondreis in Lagos (Nigeria). Vergezeld door president Sheldon F. Child, president van het gebied Afrika-West, presideerde ouderling Nelson de conferentie van de ring Lagos, waar bijna tweeduizend leden twee afzonderlijke bijeenkomsten bijwoonden.

In Takoradi (Ghana) wijdde ouderling Nelson een nieuw ringgebouw in. Bijna duizend leden vulden de kapel. Ouderling Nelson werd welkom geheten door president Kenneth K. Andam, president van de ring Takoradi, en door een troep padvinders in uniform.

Tijdens de bijeenkomst moedigde ouderling Nelson de aanwezigen aan om gegevens over hun voorouders op te zoeken voor het tempelwerk, zichzelf voor te bereiden om naar de tempel te gaan en hun kinderen lief te hebben en te respecteren. Hij gaf hun ook een apostolische zegen. Hij zegende de leden zodat zij 'toegewijde discipelen van de Heer Jezus Christus zouden zijn en goede zendelingen in deze gezegende wijngaard.'

Ouderling Nelson bezocht beide tempels die in het gebied Afrika-West in aanbouw zijn. In februari 2002 is de eerste spade gestoken voor de tempel in Aba (Nigeria). Na zijn rondleiding over het bouwterrein werd ouderling Nelson in het ringgebouw welkom geheten door president Loveday Nwankpa van de ring Aba en zo'n duizend leden tijdens een informele bijeenkomst. 'Nigeria is rijp voor het evangelie', zei ouderling Nelson tegen de heiligen.

Op het tempelterrein van de Accra-tempel in Ghana kregen ouderling en zuster Nelson met de leden van het gebiedspresidium en hun vrouw een rondleiding en wat informatie over de bouw. Ouderling Nelson, die in november 2001 bij de eerste spadesteek was, was tevreden over de voortgang van de bouw van de tempel en de omliggende gebouwen. Broeder Russell Tanner, bestuurder tempelbouw in het gebied Afrika-West, wist te vertellen dat de bouw op schema lag.

Ouderling Nelson sprak ook met groepen zendelingen, waaronder verscheidene in het opleidingscentrum voor zendelingen, dat in mei 2002 is ingewijd. Hij moedigde de

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2003

De Kindervriend

De reddingslijn van het gebed

Soms bidden we uit gewoonte. President Faust zegt dat het een grote zegen is dat we regelrecht met onze Vader in de hemel kunnen praten.

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik getuig dat het goed is om te bidden. We bidden tot onze Schepper in de naam van Jezus. Dat is een grote zegen voor ons. Bij bidden hoeven we niet bang te zijn dat er iets stuk gaat aan het apparaat. We kunnen elke dag zo vaak en zo lang bidden als we willen. We kunnen zoveel vragen als we willen. God is er altijd, waar we ook zijn.

Toen God de mens op aarde had gebracht, werd gebed heel belangrijk voor de mens. Je kunt bidden zien als een reddingslijn, een touw, tussen God en de mens. (…)

We mogen elke dag over onze kleine en grote zorgen bidden. Denk aan Amulek die ons de raad gaf om 's morgens, 's middags en 's avonds te bidden. In het veld voor onze kudde. En thuis voor ons gezin (zie Alma 34:20–21).

Een vrouw van wie de man in de oorlog vecht, heeft veel aan Amuleks raad. Zij zal innig bidden: 'Zegen Jason en bescherm hem nu hij ons land dient in deze oorlog.' Een moeder zal bidden: 'Zegen alstublieft mijn lieve Jeanet dat ze de juiste keuzen maakt.' Of een vader zal bidden: 'Hemelse Vader, zegen Jan op zijn zending.' En een kind zal bidden: 'Dat ik vandaag niet stout ben' of 'dat iedereen genoeg te eten heeft' of 'dat mammie gauw beter wordt.'

De Heiland heeft gezegd: 'Bidt in uw gezinnen altijd in mijn naam tot de Vader' (3 Nephi 18:21). De kerk vraagt ons dringend om elke ochtend en avond als gezin te bidden. (…)

Gezinsgebed maakt ons sterk (het geeft ons de kracht om ons te verbeteren). Tijdens de Tweede Wereldoorlog viel er een bom van 225 kilo naast het huisje van broeder Patey, een jonge vader in Liverpool, een stad in Engeland, maar de bom ontplofte niet. Zijn vrouw was gestorven. Daarom zorgde hij alleen voor zijn vijf kinderen. Hij riep ze op dat angstige moment bij elkaar voor een gezinsgebed. Zij 'baden allemaal (…) vurig mee. Toen ze klaar waren, zeiden de kinderen: "Pappie, het komt goed. We zijn vanavond veilig in ons huis."

'En dus gingen ze naar bed. Stel je voor, met die vreselijke bom vlak naast de deur, half in de grond verzonken. Als hij ontploft was, waren er misschien wel veertig of vijftig huizen vernield. En misschien wel tweehonderd of driehonderd mensen gedood.

'De volgende morgen (…) moesten alle mensen in de buurt twee dagen hun huis uit. De bom werd uitgegraven.

'Op weg naar huis vroeg broeder Patey aan de voorman van de ploeg die

de bom onschadelijk had gemaakt: "En, hoe is het gegaan?"

"Meneer Patey, toen we bij de bom naast uw huis kwamen, zagen we dat hij elk moment kon ontploffen. Er mankeerde niets aan. We begrijpen niet waarom hij niet is afgegaan."' (Andre K. Anastasiou, Conference Report, oktober 1946, p. 26.) Er gebeuren wonderen als er thuis samen wordt gebeden. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2002.

DE APOSTELEN LEIDEN DE KERK

ILLUSTRATOR: ROBERT T. BARRETT

Toen Jezus uit de dood was opgestaan, bracht hij 40 dagen met zijn apostelen door. Hij leerde hun veel over het evangelie en zijn kerk.

Handelingen 1:1–3

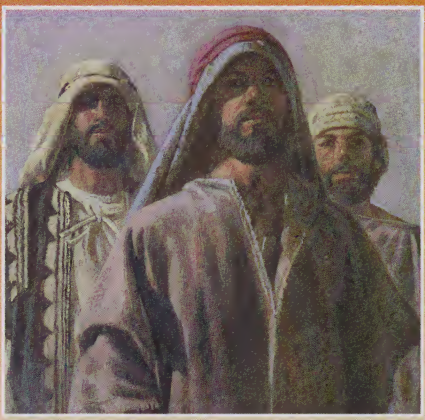
Hij zei dat ze het evangelie aan alle mensen moesten verkondigen. Hij zei ook dat Hij al gauw bij hen weg zou gaan, maar dat de Heilige Geest hen kwam helpen.

Handelingen 1:4–8

Toen zagen zij Hem opstijgen naar zijn hemelse Vader. Twee mannen in witte kleren vertelden de apostelen dat Jezus eens weer uit de hemel terug zou keren.

Handelingen 1:9–11

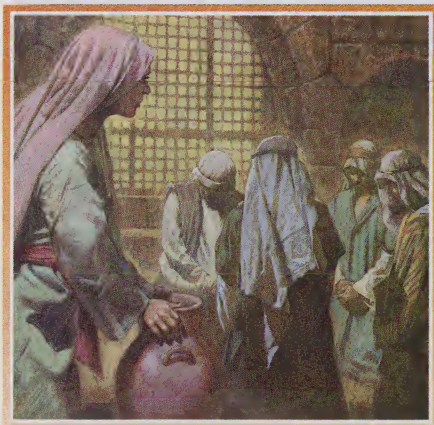
De apostelen waren nu de leiders van de kerk op aarde. Petrus was president, en Jakobus en Johannes waren zijn raadgevers. Op dat moment waren er maar elf apostelen — Judas was dood.

Matteüs 16:18–19; 27:3–5; LV 81:1–2;
James E. Talmage, Jezus de Christus, *p. 511.*

Onze hemelse Vader liet hen weten dat ze Mattias als apostel moesten kiezen zodat ze weer met z'n twaalven zouden zijn. Ze droegen allemaal het priesterschap.

Handelingen 1:15–17, 21–26; LV 102:8

De apostelen en de andere discipelen hadden geloof in de Heer. Ze gehoorzaamden zijn geboden en hielden van elkaar.

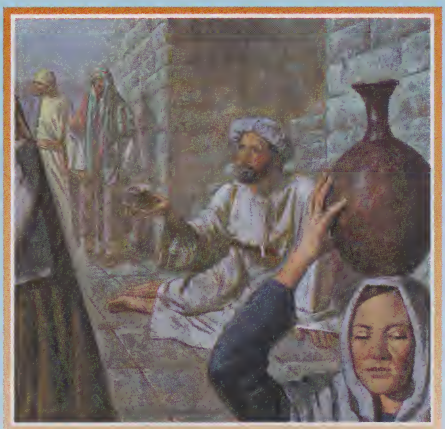
Handelingen 2:41–47

Met het priesterschap en de macht van de Heilige Geest konden de apostelen veel doen. Ze genazen de zieken. Ze waren zendelingen. Ze vertelden over Jezus en zijn evangelie. Veel mensen geloofden de woorden van de apostelen en werden lid van de kerk. Wie lid werden van de kerk, werden heiligen genoemd.

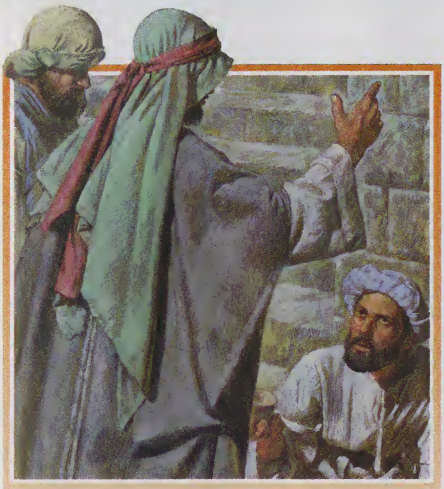
Handelingen 2:2–4, 32–33, 47; 3:1–7; Romeinen 1:7

PETRUS GENEEST EEN MAN

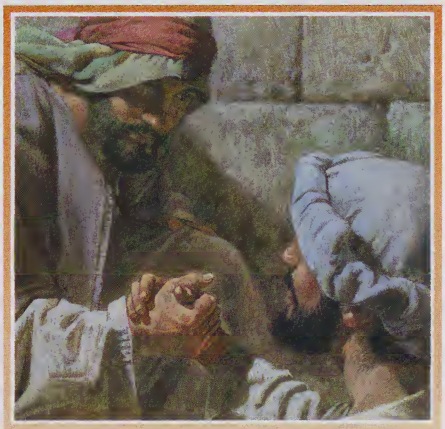
Er was een man die niet kon lopen. Zijn vrienden droegen hem elke dag naar de tempel. Daar zat hij bij de deur en vroeg de mensen om geld. Op een goede dag zagen Petrus en Johannes hem.

Handelingen 3:1–2

Toen ze dichterbij kwamen, vroeg de man hun om geld. Petrus antwoordde dat hij geen geld had, maar dat hij hem iets zou geven dat veel meer waard was.

Handelingen 3:3–6

Petrus zegende hem in de naam van Jezus Christus, genas hem en hielp hem toen overeind.

Handelingen 3:6–7

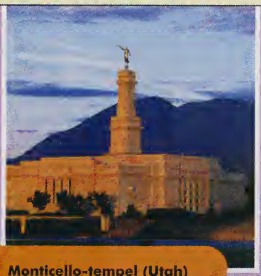
De man kon voor het eerst van zijn leven lopen. Veel mensen zagen de man lopen en springen. Ze wisten dat het een wonder was. Ze wisten dat Petrus de macht van God had. Petrus legde hun uit dat Jezus Christus hem de macht had gegeven om de man te genezen. Petrus was een geweldig zendeling. Door hem gingen veel mensen in Jezus Christus geloven en Hem volgen.

Handelingen 3:8–13, 16; 4:4

Tempelkaarten

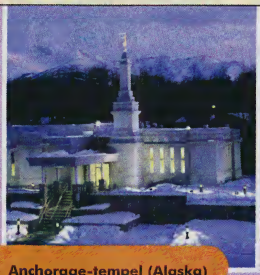
In 2003 zitten er in elke *Kindervriend* tempelkaarten. Haal de kaarten er uit, plak ze op dik papier en knip ze uit. Verzamel de kaarten om er altijd aan te denken hoe belangrijk de tempels zijn.

FOTOGRAAF: JOHN LUKE

Monticello-tempel (Utah)

Op 26 juli 1998 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: JAY HEATH

Anchorage-tempel (Alaska)

Op 9 januari 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: GREG HILL, CHURCH NEWS

Colonia Juárez Chihuahua-tempel (Mexico)

Op 6 maart 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Madrid-tempel (Spanje)

Op 19 maart 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

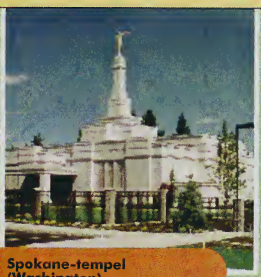
Bogotá-tempel (Columbia)

Op 24 april 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Gayaquil-tempel (Ecuador)

Op 1 augustus 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

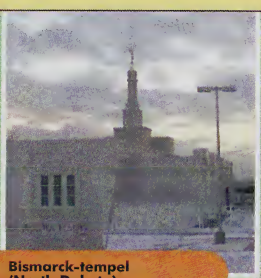
Spokane-tempel (Washington)

Op 21 augustus 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Columbus-tempel (Ohio)

Op 4 september 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Bismarck-tempel (North Dakota)

Op 19 september 1999 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Het cadeau van Ben

HOWARD R. DRIGGS
Naar een waar verhaal uit de jaren veertig van de 19de eeuw in Nauvoo (Illinois)
ILLUSTRATOR: JULIE OLSON

'Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn' (Lucas 14:33).

Ben vond het heerlijk in de wagenmakerij van zijn vader. Het was er druk en de hele dag hoorde je de muziek van zagen, schaven, hamers en beitels.

'Kom niet te dicht bij de arbeiders', waarschuwde vader de nieuwsgierige jongen vaak. 'En blijf van het scherpe gereedschap af.'

'Maar ik wil graag een wagen voor mijzelf maken, papa. Waarom mag dat niet?'

Die smeekbede leverde hem meestal wel wat planken en gereedschap op, en een rustig plekje waar hij naar hartelust kon timmeren.

Toen kwam de heerlijke dag waarop zijn vader hem beloofde dat hij een wagen voor zijn verjaardag zou maken. Hij zou precies zoals de grote wagens worden, maar dan kleiner.

'Stel je voor,' zei hij tegen zijn moeder, 'een echte wagen — helemaal voor mij! Dan kan ik mijn kleine broertje meenemen voor een ritje en ik kan boodschappen voor je meebrengen van de winkel. Geweldig, hè?'

Dat vond moeder ook. Ze was bijna even blij als haar zoontje.

Toen Ben op zijn zevende verjaardag 's ochtends wakker werd, was zijn droom werkelijkheid geworden. In de woonkamer stond zijn prachtige nieuwe, glimmend geverfde wagen. Vader en moeder kregen tranen in hun ogen toen hun verrukte zoon dankbaar de armen om hen heen sloeg. Vervolgens rende hij door de straat om zijn vrienden zijn bijzondere cadeau te laten zien.

Zoals hij beloofd had, ging Ben vaak met zijn broertje uit rijden. Hij deed ook heel gewillig boodschappen voor zijn moeder. De mensen in Nauvoo zagen Ben en zijn hond, Bones, vaak in de straten van de stad. Met behulp van zijn vader flanste Ben een tuigje in elkaar voor Bones en leerde hem om de kar met zijn baasje in de buurt van zijn huis rond te trekken.

Een van Bens lievelingstaken was naar de Mulhollandstraat rijden, langs het stuk grond waar de tempel werd gebouwd en dan naar de winkel van Parley P. Pratt. Als hij zag hoe de arbeiders de stenen vormden en

neerzetten zodat het statige gebouw langzaamaan boven op de heuvel verrees, voelde hij zich helemaal blij. Bovendien was er in de winkel van de familie Pratt allerlei lekkers te koop. Ben bracht vaak een pot melassestroop mee voor zijn moeder.

Op zekere dag stond hij bij de tempel een poosje naar een arbeider te kijken die een steen bewerkte. De man dreef de beitel steeds weer zo handig in

de steen dat Ben er zijn ogen niet af kon houden en de tijd vergat. Hij merkte niet dat twee andere arbeiders intussen geboeid naar zijn wagentje stonden te kijken.

'Dat wagentje zou superhandig zijn voor het vervoer van ons gereedschap', zei een van hen. 'Hé, jochie, hoe zou je het vinden om je wagentje aan ons te geven voor de bouw van de tempel?'

'Nee, dat kan niet, hoor', antwoordde Ben.

De man keek nog eens goed naar Ben. 'Jouw vader is toch de baas van de grote wagenmakerij?'

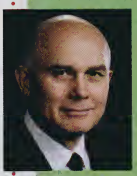
'Ja, meneer.'

'Goed, we zullen het er met hem over hebben.'

Bang dat hij zijn prachtige wagen kwijt zou raken, rende Ben naar huis met Bones achter hem aan. Daar aangekomen barstte hij in tranen uit. 'Mama, je zorgt toch wel dat ze hem niet afpakken, hè?'

Moeder keek bezorgd op. 'Waar heb je het over, Ben?'

'Bij de tempel waren een paar mannen die mijn wagen willen hebben om het gereedschap te vervoeren. Toen ik zei dat ik hem niet weg kon geven, zeiden ze dat ze met papa zouden praten.'

'Twee eigenschappen die bij elkaar horen, blijken uit het leven van onze pioniers — zowel de vroege als de hedendaagse — en dat zijn *onzelfzuchtigheid* en *opofferingsgezindheid*.

Zie Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De pioniers volgen', *De Ster*, januari 1998, p. 74.

'Misschien maakten ze maar een grapje. Kom nu maar, je bent laat voor het eten. Je voelt je vast veel beter als je wat gegeten hebt.'

Maar Ben maakte zich te veel zorgen om te kunnen eten. En toen zijn vader nog maar net thuis kwam, stonden die twee mannen alweer aan de deur.

Die avond hadden Ben en zijn ouders een diepgaand gesprek. 'Kijk, Ben, iedereen geeft iets om bij de tempelbouw te helpen', zei zijn vader. 'Ik weet hoe gek je bent met je wagen en ik zal je niet dwingen om hem weg te geven. Denk er gewoon eens over na. Vraag onze Vader in de hemel om je te helpen beslissen. Het huis dat we bouwen is ten slotte het huis van de Heer.'

'Ik weet dat je het goede zult kiezen', zei Bens moeder. Toen het bedtijd was, kuste ze zijn betraande gezicht, streek over zijn door de war geraakte haar en ging toen weg zodat hij alleen kon bidden.

De volgende ochtend trok Ben zijn wagen naar het stuk grond in de Mulhollandstraat waar de tempel gebouwd werd, op de voet gevolgd door zijn trouwe hond. Hij ging naar de man die de leiding scheen te hebben en zei: 'Ik heb u mijn wagen gebracht. Die mogen de mannen bij de tempelbouw gebruiken.'

De man keek Ben aan en zei liefdevol: 'God zegene je, mijn jongen. Ik weet dat dit heel moeilijk voor je is. Niemand heeft meer geofferd dan jij voor de bouw van de Nauvoo-tempel.' Hij pakte zachtjes Bens schouder beet.

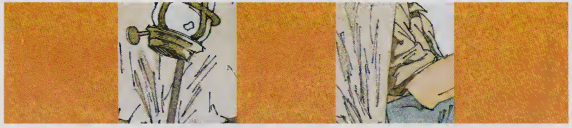
Ben liep toen langzaam naar huis met Bones aan zijn zij. Hij had zijn deel gedaan. ●

Dit verhaal is aangepast overgenomen uit Ben the Wagon Boy. *De schrijver, Howard R. Driggs, is de zoon van Benjamin Woodbury Driggs, die in het verhaal Ben genoemd wordt.*

ILLUSTRATIE: MIKE EAGLE RECHTS

EEN PLAATJE VAN EEN PIONIER WEVEN

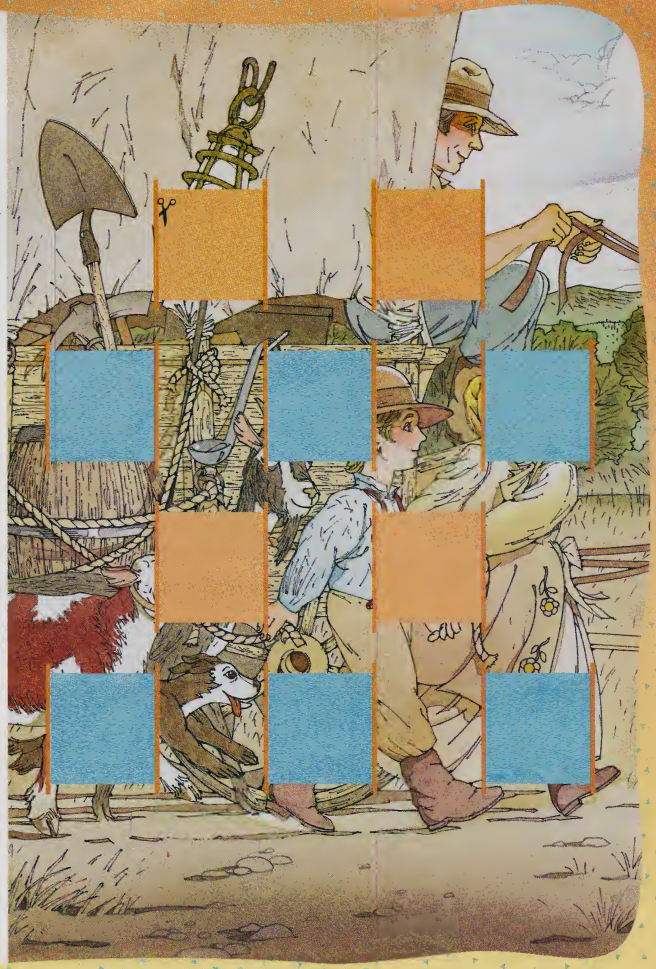
Pionierskinderen hadden onderweg naar het westen met beproevingen en gevaren te maken, maar ze hadden ook plezier. Je kunt als volgt een plaatje van hun belevenis weven: plak deze pagina op stevig papier. Knip dan de plaatjesstroken en de plaat van de pionierskinderen uit. Maak raampjes in de plaat door langs de dikke lijnen te knippen. Weef de stroken door de raampjes. Als je dat wilt, kun je de uiteinden van elke strook aan de plaat vastplakken.

'VOLG MIJ'

VICKI F. MATSUMORI

'Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus' (Galaten 3:26).

Petrus en Andreas verdienden de kost met vissen. Op een goede dag waren ze hun netten aan het uitgooien in het meer van Galilea toen ze Jezus van Nazaret zagen. Jezus zei tegen hen: 'Volg Mij.'

Hoewel Petrus en Andreas druk aan het werk waren, 'lieten [zij] terstond hun netten liggen en volgden Hem.'

Jezus riep nog twee andere vissers en 'zij lieten dan terstond het schip en hun vader achter en volgden Hem.' (Zie Matteüs 4:18–22.)

Heb je je wel eens afgevraagd wat je zou doen als je de Heiland zag en Hij riep: 'Volg Mij'? Zou je achterlaten waar je mee bezig was en Hem volgen?

Ons wordt nu ook gevraagd de Heiland te volgen. Hoe kunnen wij Hem volgen? Wij volgen Jezus Christus als we in Hem geloven, ons van onze fouten bekeren en ons laten dopen. We volgen Hem als we naar de ingevingen van de Heilige Geest luisteren, naar de woorden van de profeet en de wijze raad van onze ouders. We volgen Hem als we het goede kiezen.

Net zoals de discipelen vroeger zullen we gezegend worden als we reageren op de oproep van de Heiland om Hem te volgen. Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Ik (…) getuig tot u dat zij die de Heiland in geloof volgen, geluk zullen ondervinden dat hun begrip te boven gaat.' (Zie '"Volg Mij"', *Liahona*, juli 2002, p.18.)

Tekstendoolhof

1. Plak pagina 15 op stevig papier, knip vervolgens de grote rechthoek en de onderdelen van de doolhof langs de stippellijnen uit.

2. Zoek de tekst op waarnaar op ieder doolhofstuk verwezen wordt, lees hem, zoek de persoon of personen over wie de tekst gaat in de grote rechthoek op, en plak het doolhofstuk op dat vakje in de grote rechthoek.

3. Volg het doolhofpad dat naar de Heiland leidt.

4. Geef de doolhof een goed plekje zodat hij je herinnert aan je keuze om Jezus Christus te volgen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Bespreek de leringen van Jezus aangaande gebed. Lees Matteüs 6:7–13 daartoe voor en bespreek het. Leg uit dat Jezus ons door zijn voorbeeld ook heeft geleerd dat we altijd overal kunnen bidden. Geef iedere klas een van de volgende tekstverwijzingen: Matteüs 14:23; Matteüs 26:36; Marcus 1:35; Marcus 6:46; Lucas 3:21; Lucas 5:16; Lucas 6:12; Lucas 18:1. Laat ze ontdekken waar of wanneer iemand allemaal kan bidden. Laat vervolgens uit iedere klas een kind een eenvoudige tekening maken ter illustratie van de tekst van die klas. Laat de overige jeugdwerkkinderen raden welke tijd en plaats de tekening weergeeft, de tekst opzoeken en voorlezen. Zing een lied of een lofzang over gebed. Bespreek nog andere plaatsen en momenten waarop we kunnen bidden (zie Alma 34:17–27). Vertel een ervaring waarbij iemand antwoord kreeg op zijn gebed en getuig dat onze hemelse Vader de gebeden van de kinderen voor hun welzijn zal beantwoorden.

2. Nodig volwassenen uit om hun lievelingstekst uit het hoofd op te zeggen en te vertellen in welk verbaalverband die tekst staat. Laat ze vertellen hoe de door hen gekozen tekst hen helpt bij het volgen van de Heiland. Benadruk dat wij de Heiland beter in geloof kunnen volgen als we in de Schriften over Hem lezen en zijn leringen gehoorzamen. Zing een lied of een lofzang over het volgen van de Heiland. Vraag de kinderen een tekst te noemen die bijzondere betekenis voor hen heeft. Schrijf voor hen die moeite hebben een tekst te kiezen, een aantal bekende teksten op het bord. Laat ieder kind een tekst op een vel papier overschrijven. (Voor de kleine kinderen moet u dat misschien even zelf doen.) Vraag ze om de tekst thuis een goed plekje te geven zodat ze hem in de loop van de week uit het hoofd kunnen leren. Daag ze uit om zich goed voor te bereiden zodat ze hun lievelingstekst de volgende zondag kunnen opzeggen. ●

ILLUSTRATOR: THOMAS S. CHILD EN BETH M. WHITTAKER

Alma en Helam laten zich dopen.	De tweeduizend jonge strijders twijfelden niet.	Paulus getuigt van Jezus Christus.	Nephi zegt tegen zijn vader dat hij de Heer zal gehoorzamen.
Enos bidt en wordt gezegend.	Petrus en Andreas leggen hun netten neer en volgen de Heiland.	De zoons van Mosiah bestuderen de Schriften.	Jakob gaat naar de tempel.
De discipelen van Jezus nemen deel aan het avondmaal.	De tien melaatsen gehoorzamen en worden genezen.	Naäman gehoorzaamt de profeet Elisa.	De kinderen van Israël heiligen de sabbatdag.

Alma 53:22; 56:46–48, 54–56	Enos 1:4–5	Exodus 31:12–17	Lucas 17:11–19
Handelingen 18:5	Matteüs 4:18–20	1 Nephi 3:7	Jakob 2:2
Mosiah 18:12–14	Matteüs 26:26–28	Alma 17:2	2 Koningen 5:1–17

Het schild des geloofs

Wist je dat president Boyd K. Packer van schilderen en houtsnijden houdt? Hij leert ons iets over geloof in Jezus Christus.

PRESIDENT BOYD K. PACKER
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer heeft geopenbaard waarom Hij 'zowel apostelen als profeten' heeft gegeven. Het is 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben' (Efeziërs 4:11–13).

De bediening van de apostelen — het Presidium en de Twaalf — is er dus voor om te zorgen dat wij één in het geloof worden.

Sinds het begin heeft de tegenstander [Satan] zijn best gedaan om ons te verdelen, uiteen te slaan en zo mogelijk te vernietigen. Maar de Heer heeft gezegd: 'Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt doorstaan (…). En neemt het *schild des geloofs,* waarmede gij alle vurige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen' (LV 27:15, 17; cursivering toegevoegd).

Dat schild des geloofs wordt niet in een fabriek gemaakt, maar thuis.

Het uiteindelijke doel van al ons onderwijs is ouders en kinderen in geloof te verenigen in de Heer Jezus Christus, te zorgen dat zij thuis gelukkig zijn, in een eeuwig huwelijk worden verzegeld, verbonden aan hun voor- en nageslacht, en verzekerd van verhoging in de nabijheid van onze hemelse Vader.

Het plan dat de Vader heeft opgesteld, houdt in dat man en vrouw, huwelijkspartners, samen ieder kind een eigen schild van geloof geven en het zo strak aangespen dat het niet losgetrokken of doorboord kan worden door die vurige pijlen.

In de kerk kunnen we uitleggen uit welke materialen een schild des geloofs bestaat: eerbied, moed, kuisheid, bekering, vergeving, medeleven. In de kerk kunnen we leren hoe we die samen moeten voegen. Maar in het gezin wordt het schild des geloofs echt gemaakt en aangegespt. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 1995.

ILLUSTRATOR: STEVE KROPP

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE AFDELING PUBLIC RELATIONS VAN HET GEBIED AFRIKA-WEST

Padvinders begroeten ouderling Russell M. Nelson in Takoradi (Ghana). Ouderling Nelson wijdde er tijdens zijn bezoek aan het gebied Afrika-West een nieuw ringgebouw in.

zendelingen aan om de aandacht van de dopelingen op de tempel te concentreren. Zij moeten weten hoe ze door de doop en de verzegeling de zegeningen van de verhoging kunnen ontvangen, zei hij. ■

Eigentijds advies

God zal bij ons zijn, zegt president Hinckley tegen heiligen in Utah

Op 16 februari heeft president Hinckley ruim achttienduizend leden van de kerk in Spanish Fork (Utah) en omgeving toegesproken. Hij zei tegen de aanwezigen dat hij zich in deze roerige tijden veel zorgen maakt.

President Hinckley zei dat dit een gevaarlijke tijd is – een tijd van grote internationale onrust. 'We worden geconfronteerd met economische problemen en met het kwaad dat ons lijkt te overspoelen.'

Hij zei: 'Ik wil alleen maar zeggen dat wat er ook in de wereld gebeurt, en ik denk dat niemand van ons kan voorspellen wat er gaat gebeuren, God bij ons zal zijn. Hij zal over ons waken. Hij zal ons beschermen. Hij zal ervoor zorgen dat er in onze behoeften wordt voorzien. En wij zullen met zijn hulp volharden als we trouw en gehoorzaam zijn, en gehoor geven aan zijn woord.'

President Hinckley zei tegen de leden van de kerk dat ze ongemakken kunnen krijgen, dat sommige vrijheden beperkt kunnen worden en dat ze misschien economische problemen het hoofd moeten bieden.

Maar hij beloofde: 'Als wij de Heer trouw zijn, zal zijn vrede bij ons zijn, en zal Hij ons steunen en helpen om voort te gaan.'

Ontleend aan Church News, *22 februari 2003.*

Doe je best, zegt ouderling Kerr tegen de jongeren

Tijdens een regionale conferentie voor de leden in Spanish Fork (Utah) en omgeving heeft ouderling W. Rolfe Kerr van de Zeventig de aanwezige jongeren op 16 februari aangemoedigd om een goede opleiding te volgen, te leren werken, het evangelie te leren kennen en uit het 'gebied van de duivel' te blijven.

Ouderling Kerr moedigde de jongeren eerst aan om een goede opleiding te volgen. 'Er is een tijd geweest dat een diploma van het voortgezet onderwijs voldoende was. Maar dat is niet meer het geval, en dat zal ook zo blijven', zei hij. Een opleiding is belangrijk voor je toekomst, zei hij tegen de jongeren. 'Je moet er serieus mee omgaan.'

FOTOGRAAF: MICHAEL BRANDY, CHURCH NEWS

Heiligen uit Spanish Fork en Salem (Utah) luisterden tijdens een regionale conferentie in februari naar president Gordon B. Hinckley, ouderling Neal A. Maxwell en ouderling W. Rolfe Kerr.

Ouderling Kerr legde ook nadruk op het belang van werken. Je moet leren werken, zei hij. Te veel jonge mensen voldoen alleen aan de minimale vereisten. 'Doe meer dan er van je wordt verwacht. Ik beloof je dat je, als je dit beginsel in je leven toepast, succes zult hebben, niet alleen op je werk, maar in je hele leven.'

Vervolgens moedigde hij de jongeren aan om het evangelie te bestuderen en te verkondigen. 'Jullie getuigenis en je toewijding aan het evangelie zullen door je vrienden en kennissen herkend worden. Zij zullen dat enthousiasme zien. Zij zullen dat licht in je ogen zien. Zij zullen zich afvragen wat de bron ervan is. Vertel ze waarom je zo gelukkig bent. Vertel ze dat je geluk niet alleen met je lidmaatschap in de kerk te maken heeft, maar met je kennis en je getuigenis van de leerstellingen van het evangelie.'

Ten slotte moedigde hij de jongeren aan om uit het 'gebied van de duivel' te blijven. 'Kom niet eens in de buurt van zonde', zei hij. 'Ren ervan weg.'

'Onderhoud de geboden. Leef het woord van wijsheid na. (...) Blijf zedelijk rein en zuiver.' ■

Ontleend aan Church News, *22 februari 2003.*

Kerknieuws

Leiders spreken over zendingswerk en welzijnszorg

Tijdens instructievergaderingen voor de leden op 22 maart te Apeldoorn lag de nadruk op twee onderwerpen: het zendingswerk en de welzijnszorg. De kerk heeft voor beide een uitgebreide organisatie, maar de verantwoordelijkheid ligt in de eerste plaats bij de leden persoonlijk. Verschillende profeten hebben ons erop gewezen dat we ons huis in orde moeten brengen, dat we schulden moeten vermijden en dat we een voorraad aan moeten leggen voor tijden van nood.

President Harrison van het zendingsgebied Brussel besprak hoe de leden betere zendelingen kunnen worden. Zijn raad: leef het evangelie na, praat vaak met anderen over het evangelie, wees voorbereid op vragen van iemand die meer wil weten, zorg dat u altijd iets bij de hand hebt om de mensen mee te geven en bid dat u hiermee succes zult hebben. Materiaal dat we altijd in huis zouden moeten hebben en meenemen voor eventuele belangstellenden die we ontmoeten, zijn de brochures van de kerk, het Boek van Mormon, de video over het gezin en de proclamatie over het gezin.

Ouderling Franz R. Gaag, gebiedszeventig, vertelde dat hij, evenals president Hillam, een zoon had die in het zendingsgebied Amsterdam op zending was geweest en daar bijzondere herinneringen aan had. Hij vertelde ook over de instructies die hij van ouderling Ballard van het Quorum der Twaalf had gekregen met betrekking tot het zendingswerk. 'Wat we moeten doen is heel eenvoudig', zei hij. 'We vragen u te bidden dat de Heer iemand op uw pad brengt die klaar is om het evangelie te ontvangen. Als u dat doet, zal de Heer ervoor zorgen.' De opdracht is eenvoudig, maar 'soms zijn de dingen van de Heer zo eenvoudig dat we ze niet doen. Weet u nog van Naäman, [de overste van de koning van Aram]? De profeet Elisa zei dat hij zich zevenmaal in de Jordaan moest baden om te worden genezen. Hij wilde het niet doen. Toen zei een verstandige dienaar: als de profeet u iets moeilijks had opgedragen, had u het dan niet gedaan?' Toen volgde Naäman de raad van de profeet op en werd hij van zijn melaatsheid genezen.

Nu wij. 'Wanneer de Heer ons iets geeft, moeten we daar meteen wat

FOTO FRANS HEIJDEMANN

President Harrison en zijn tolk, Carlo Bos.

FOTO FRANS HEIJDEMANN

Ouderling Franz R. Gaag en zijn tolk, Arie Spijkerman.

mee doen', zei ouderling Gaag, 'we moeten het niet uitstellen. Ik heb gebeden dat de Heer iemand op mijn pad zou brengen. Een paar dagen later waren we uitgenodigd bij iemand die het jaar daarvoor gedoopt was en die in de tempel ging trouwen. Na de verzegeling was er een diner met familie en vrienden; de rest van de familie was geen lid van de kerk en stond er zelfs vijandig tegenover. Tijdens het feest moest iemand met hartklachten naar het ziekenhuis worden gebracht. Ik bood aan om mee te gaan; ook een van de familieleden ging mee. Toen we in het ziekenhuis waren, zei ze: "Ik heb veel over de kerk gehoord; kunt u mij er eens wat meer over vertellen?" Die vrouw die eerst zo afwijzend tegenover de kerk had gestaan, krijgt nu lessen van de zendelingen.'

President Hillam van het gebied Europa-West vertelde dat het Eerste Presidium al enkele jaren achtereen de opdracht had gegeven in de instructievergaderingen voor de leden te bespreken dat we vrij van schulden moeten worden. Dat was nu weer het geval. 'Leg het niet naast u neer', zei hij. 'Zorg dat u uit de schulden geraakt, zorg dat u zich kunt redden. We weten niet wat ons nog te wachten staat, maar als we de profeet gehoorzamen en erop voorbereid zijn, zal het ons goed gaan.'

President Hillam waarschuwde voor leningen ter wille van dingen die we eigenlijk niet nodig hebben. 'Het is goed om uw huis te financieren', zei hij, 'en als u voor uw werk een auto nodig hebt, kunt u daar misschien wat geld voor lenen, maar steek u niet in de schulden voor iets dat u niet echt nodig hebt.'

Tenslotte vroeg president Hillam de leden, onder leiding van hun bisschop en ringpresident te vasten en te bidden voor de leden die zijn afgedwaald. Hij vertelde over een ring waar de leden dat enkele jaren achtereen regelmatig hadden gedaan – meer dan 200 gezinnen waren teruggekomen in de kerk. Wanneer we doen wat de Heer ons vraagt, helpt Hij ons het doel te bereiken. ■

Frans Heijdemann

De zending: een onvergetelijke ervaring

Tijdens het samenstellen van deze nieuwspagina's kwamen er brieven binnen van twee jonge broeders uit de gemeente Den Bosch. Vincent Noot naderde reeds het einde van zijn zending in Canada, Hennie Kroon was juist een half jaar in het zendingsgebied Brussel. De een komt uit een familie van heiligen der laatste dagen, de ander heeft als jongeman het evangelie leren kennen, maar uit de brieven van beiden spreekt een sterk getuigenis.

Een andere kijk op het leven

Al sinds ik op het jeugdwerk 'Een zending hoop ik te volbrengen' zong, heb ik op zending willen gaan, en dat doel heb ik nooit laten varen. Hoewel ik altijd actief in de kerk ben geweest, is het laatste jaar vóór mijn zending erg belangrijk voor mij geweest, omdat ik toen het doel van het leven beter begon te begrijpen, dankzij een aantal geestelijke ervaringen en door mijn bezoek aan de tempel.

Ik was blij om in het gebied bij de Canadese westkust te kunnen gaan werken. Het is een prachtige provincie met grote variatie in het landschap: eilanden, stranden, grote steden met wolkenkrabbers, bossen en besneeuwde bergtoppen. Een groot deel van mijn zending heb ik op Vancouver Island en de omringende eilanden doorgebracht, maar

Vincent Noot bij de zeemeeuwen op Saltspring Island.

Mount Guam, Saltspring Island.

Vincent Noot op Quadra Island.

ik ben ook regelmatig op het vasteland geweest. Dit deel van Canada telt ongeveer zes miljoen mensen en zeven ringen. Het uitgestrekte land en het heelal doen me telkens denken aan wat Alma schreef: 'Alles duidt erop, dat er een God is, ja, namelijk de aarde en alle dingen, die op de oppervlakte ervan zijn, ja, en haar beweging, en tevens getuigen alle planeten, die zich langs hun vaste banen bewegen, dat er een verheven Schepper is.' (Alma 30:44.)

Een zending kan wel eens moeilijk zijn, bijvoorbeeld als je een moeilijke collega hebt, als je onaardige mensen tegenkomt, wanneer je weinig succes hebt of wanneer je, door vergissingen of fouten die je begaat, ontdekt dat je lang niet volmaakt bent. Maar ondanks zulke betrekkelijk kleine problemen is mijn zending een fijne tijd geweest. Ik heb heel wat plezierige momenten beleefd, ik heb overal vrienden gemaakt – zendelingen, leden en nietleden, ik heb veel geleerd over de leerstellingen van de kerk, ik heb de Schriften beter leren kennen, ik heb iets voor andere mensen kunnen betekenen en ik heb, dankzij andere mensen en door persoonlijke ervaring, veel over het leven geleerd.

We beseffen het niet altijd, maar er lopen in deze wereld heel wat helden en heldinnen rond. En soms besef je niet wat je zelf teweegbrengt, totdat iemand je vertelt dat hij of zij met bewondering en respect naar je kijkt. En te zien hoe

anderen leven en hoe ze hun geloof in praktijk brengen, heeft mijn blik verruimd. Ik heb ook geleerd geduld met anderen te hebben en het goede in de mensen te zien. Als we op het goede in de mensen letten in plaats van naar hun fouten te kijken, zullen we meer van ze gaan houden.

Verder is het me nu duidelijk geworden hoe belangrijk het is om actief aan de opbouw van Christus' kerk mee te werken. Vaak wordt dat 'werk' genoemd, maar het kan veel geluk teweegbrengen en betekent veel voor de mensen waarmee we in aanraking komen – al weten ze dat soms zelf niet.

Nu is mijn zending bijna voorbij, maar het leven is kort en ik heb nog veel te doen. Na mijn zending hoop ik te kunnen studeren, een goede baan te krijgen en in de tempel te trouwen, maar ik hoop ook 'te allen tijde als [getuige] van God te staan, in alle dingen en alle plaatsen, (...) zelfs tot in de dood, (...) opdat [ik] het eeuwige leven [moge] hebben' (zie Mosiah 18:9).

Ouderling Vincent Noot

Ouderling Noot (rechts) met een collega en een onderzoeker.

Ouderling Kroon en zijn trainer, ouderling Sherry, met een enthousiast onderzoekersechtpaar, Koen en Saskia.

Vergeten dat je nog dicht bij huis bent

Op 18 september 2002 ben ik met mijn zending begonnen, maar daar is natuurlijk veel aan voorafgegaan. Toen ik gedoopt werd, op 28 mei 2000, wist ik al dat ik op zending wilde gaan. Ik ben me daar toen meteen op gaan voorbereiden door veel met de zendelingen op pad te gaan en dienstbaar te zijn in de kerk. Ik heb de Schriften gelezen en met anderen over het evangelie gepraat.

Bij mijn doop was ik 18 jaar, dus moest ik nog een jaar wachten. Toen mijn negentiende verjaardag dichterbij kwam, moest ik beslissen of ik eerst op zending zou gaan of eerst aan mijn carrière zou gaan werken. Ik dacht daar veel over na en wilde wel met mijn carrière aan de slag gaan, maar toen ik in gebed vroeg of dat juist was, liet mijn hemelse Vader mij weten dat ik zo snel mogelijk op zending moest gaan. Maar ik voelde me daar op dat moment nog niet rijp voor. Ik moest me nog beter voorbereiden, onder andere door

nog meer in de Schriften te lezen, nog meer werk in de kerk te doen en naar de tempel te gaan.

Uiteindelijk werd ik geroepen om de Heer voor twee jaar als zendeling te dienen, vanaf 18 september 2002 in het zendingsgebied Brussel: België/Nederland. Ik vind het een hele eer om zo dicht bij huis de Heer en mijn naasten te kunnen dienen. Soms is het moeilijk om als zendeling zo dicht bij huis te zijn, maar door hard te werken vergeet je thuis al snel.

Je maakt als zendeling van alles mee, zoals deuren die voor je neus worden dichtgegooid, en het is ook niet altijd even makkelijk om 24 uur per dag met je collega samen te zijn, maar je hebt ook veel plezier – ik lach heel wat af met mijn collega's. Nu ik op zending ben, voel ik me veel dichter bij God, doordat ik dagelijks met zijn werk bezig ben, en mijn getuigenis groeit. Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat Joseph Smith geroepen was om als profeet de kerk te herstellen. Ik weet dat onze hemelse Vader van ons allemaal houdt en dat Hij ons altijd wil helpen als wij in nederigheid bidden. ■

Ouderling Hennie Kroon

Ouderling Hennie Kroon met broeder Etienne Vonck, een ijverige wijkzendeling uit Sint-Niklaas.

Zingen is meer dan alleen muziek

De jeugd heeft tegenwoordig meer mogelijkheden voor zelfontplooiing dan ooit tevoren. Pianoles, ballet, voetbal, paardrijden en scouting kunnen veel voldoening schenken en een waardevolle bijdrage leveren aan de ontwikkeling van het karakter. Als een hobby bovendien nog een positieve invloed uitoefent op de omgeving van de beoefenaar, is dat natuurlijk meegenomen. Maar helemaal bijzonder wordt het, als je hobby ook nog een geestelijk aspect kent. De leden van jeugdkoor *Young Moroni* kunnen daarover meepraten. Onlangs vierden zij, tijdens hun maandelijkse repetitie te Amersfoort, het driejarige bestaan van hun koor.

Wie bij het woord *jeugdkoor* in gedachte een stel vrome kinderen voor zich ziet die, met gevouwen handen, de kerk al zingend binnen komen, zal de leden van Young Moroni misschien zó over het hoofd zien. Doch zelden zal men deze jongelui gadeslaan zonder de indruk krijgen dat zij, door hun overvloed aan vitaliteit en zelfvertrouwen, wel bij machte móeten zijn de toekomstige wereld naar hun hand te zetten.

Voor de dirigent van het koor is dat een verheugend feit, en niet

FOTO ROB AHRENS

Young Moroni met dirigent Timothy Stekkinger (achteraan links).

FOTO ROB AHRENS

Young Moroni tijdens een optreden in Rotterdam.

zonder reden. Het waardevolste bezit dat een jongen of meisje van tegenwoordig kan verkrijgen, is een getuigenis van de waarheid dat overgoten is met een flinke portie zelfvertrouwen. Alleen – jammer genoeg gaat dat niet altijd vanzelf. Je zou kunnen zeggen dat geen enkele bloem in de groeifase zoveel aandacht en tedere verzorging behoeft als de bloem der natie.

Daarom is het een erg dankbare opgave om met deze jongelui samen te werken. In een koor in de kerk zingen is, voor wie (een beetje) aanleg voor muziek heeft, een uitstekende manier om op een creatieve manier het zelfvertrouwen verder aan te kweken. De stem is iets heel persoonlijks; daarom is er wel wat zelfvertrouwen nodig om ermee op te treden, maar zo'n optreden vergroot dan weer je zelfvertrouwen. Zo was er eens een jong koorlid dat tijdens haar solodebuut plots haar tekst kwijt was en niet in staat was verder te zingen. Na afloop barstte ze in tranen uit. Maar of ze het wilde opgeven? Geen denken aan! De keer daarop zong ze voor het publiek alsof ze nooit anders had gedaan.

Wat inspireert mensen om te zingen? En wat beweegt mensen om naar hen te luisteren? Dat moeten de leden van *Young Moroni* zich ook wel eens afgevraagd hebben. 'Zingen zoals we dat in de kerk kennen, is iets wat we samen doen, net zoals bidden,' weet Ivy (11), uit de gemeente Den Bosch uit te leggen. 'Een verlangen dat uit het hart komt,' voegt Stephanie (13) uit de wijk Almere daaraan toe.

Wat het antwoord ook moge zijn, en of ze nu *Ons gezin kan eeuwig zijn* of *Tomorrow* uit de musical *Annie* aan het oefenen zijn, deze twaalf jonge zusters en broeders realiseren zich steeds meer dat hun poging om als groep een harmonieuze klank voort te brengen, evenzeer te maken heeft met vriendschap, zelfvertrouwen en een getuigenis van het evangelie, als met muzikale vaardigheden. Wat een geweldig voorrecht is het toch om onze jeugd op zowel sociaal, emotioneel en geestelijk vlak te zien gedijen! ■

Timothy Stekkinger

Gewijzigde tijden wegens uitbreiding van aantal diensten in Den Haag-tempel

De grote belangstelling voor de diensten in de Den Haag-tempel heeft uitbreiding van het aantal diensten wenselijk gemaakt. Sinds 6 mei wordt het onderstaande schema gehanteerd:

Dinsdag, woensdag en donderdag: diensten om 11.30 uur, 14.00 uur en 16.30 uur.

Vrijdag: diensten om 11.30 uur, 14.00 uur, 16.30 uur en 19.00 uur.

Zaterdag: diensten om 9.30 uur, 10.45 uur, 12.00 uur en 13.15 uur.

Op zaterdag waren de zalen vaak overbezet. Dankzij het nieuwe schema zijn de diensten op zaterdag nu overlappend, zodat de tempelbezoekers nu kunnen kiezen tussen die om 9.30 en 12.00 uur of die om 10.45 en 13.15 uur.

Wie de tempel wil bezoeken, dient altijd van tevoren contact op te nemen om er zeker van te zijn dat er plaats is (telefoon 079 – 34 35 310). Elke week heeft één van de vijf ringen voorrang, maar als er nog plaats is zijn ook leden uit andere ringen welkom.

De tempel is van 1 t/m 12 juli, op 4 oktober en van 24 t/m 26 december gesloten. ■

In het zendingsveld

■ **BALTISCHE STATEN**

Stefaan Cannoodt
Baltic Mission
Melnsila iela 3
Riga, Letland

■ **BELGIË/NEDERLAND**

Miriam Otto
Benjamin Karssen
Jeffrey Kleijweg
Hennie Kroon
Zendingsgebied Brussel: België/Nederland
87, Blvd. Brand Whitlock
B–1200 Brussel

■ **CANADA**

Armin Panhuyzen
Canada Calgary Mission
6490 Fisher Rd SE Ste 122
Calgary, Alberta T2H 0W3
Canada

■ **DUITSLAND**

Dayenne Gerrits
Deutschland-Mission-Leipzig
Springerstrasse 16
D-04105 Leipzig

■ **GRIEKENLAND**

Richard Sleegers
Jasper Roelofsen
Joachim Anthierens
Athens Greece Mission
Panayias Eleftherotrias 9
145 63 Kifissia, Athene
Griekenland

■ **GROOT-BRITTANNIË**

Paul Gerrits
Joey Hooyenga
England Birmingham Mission
187 Penns Lane
Sutton Coldfield
West Midlands
B76 1JU
Engeland

Michael Verschuure
England London Mission
64-68 Princes Gate
Exhibition Road
London SW7 2PA
Engeland

Lesley Wieling
Christopher Weening
Alexander Piket
England London South Mission
The London Temple
Westpark Road
Newchapel, Surrey
RH7 6NB, Engeland

Jelle Hofstee
Mark Kleijweg
Micha Vermeer
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds,
Yorkshire,
LS18 5AZ, Engeland

Rolf en Thea van der Put
Farm Management Company
6 Oulsam Drove
Feltwell, Norfolk IP26 4EL
Engeland

■ **PORTUGAL**

Carla Fariq
Portugal Porto Mission
Rua de Amalia
Luazes 23 sala 7
4200–052 Porto, Portugal

■ **VERENIGDE STATEN**

Raphael Gout
Jurgen Hoole
Utah Provo Mission
2500 N University
Ave Ste 100
Provo, Utah 84604, USA

Heidi Dhondt
Kim van Veluwen
Temple Square Mission
50 West North Temple Street
Salt Lake City
Utah 84150-1006, USA

Ezra Niessink
Utah Ogden Mission
2133 Washington Blvd
Ogden, Utah 84401,
USA

Peter Erkamp
Illinois Chicago Mission
3295 N Arlington
Heights Ste 108
Arlington Heights
Illinois
60004–1588, USA

■ **WEST-INDIË**

Anthony Post
Geert Verhaegen
Bart van Wermeskerken
Zendingsgebied West-Indië
P.O. Box 2932
Paramaribo, Suriname

Joachim Arts
Ruben Jongejan
Thomas Vlainic
West Indies Mission
P.O. Bag 543, Valsayn
Trinidad, West Indies

Nieuwe Zendeling

Naam:
Alexander Piket

Unit:
Zoetermeer (ring Den Haag)

Zendingsgebied:
London South

Opleidingscentrum:
Preston (Engeland)

Aanwang zending:
20 november 2002

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingsinstituut, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier of langer) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

Foto's liefst in een envelopje of tussen kartonnetjes opsturen, niet met lijm, plakband, nietjes of paperclips vastmaken!

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor van het zendingsgebied waar uw familielid op zending is, verhuist, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de nieuwsredactie. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan.

23987 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

Ons voorbereiden om verleidingen te weerstaan

Zoek met een gebed in het hart uit deze boodschap de teksten en leringen op die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over uw eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Hoe kunnen we met behulp van een eeuwig perspectief verleidingen weerstaan?

Alma 34:39: 'Ik vermaan u (…) dat gij voortdurend waakt en bidt, opdat gij niet door de verzoekingen des duivels moogt worden verleid, dat hij u niet overmeestere, en gij ten laatsten dage niet zijn onderdanen moogt worden; want ziet, hij beloont u met niets goeds.'

President Howard W. Hunter (1907–1995): 'Zonder verleiding, ziekte, pijn en verdriet, zou er ook geen goedheid, deugdzaamheid, waardering of vreugde zijn. Door de wet van tegenstellingen wordt keuzevrijheid mogelijk gemaakt. Daarom heeft onze hemelse Vader zijn kinderen geboden: "Kiest heden om te dienen den Heere God, die u gemaakt heeft" (Mozes 6:33). Hij heeft ons aangeraden om naar zijn Geest te luisteren en verleidingen te weerstaan.' ('God Will Have a Tried People', *Ensign,* mei 1980, p. 25.)

Coleen K. Menlove, algemeen jeugdwerkpresidente: 'Zelfs in de kerk zijn er ongelukkige mensen of mensen die gewoonlijk wel gelukkig zijn maar periodiek te maken krijgen met spanning, zorgen, moeilijkheden en ontmoediging. Ook dat is onderdeel van het grote plan van geluk. Het sterfelijk leven is een proeftijd, wat inhoudt dat er periodes moeten zijn waarin we pijn en emotionele verwarring ondergaan. Maar als we geduldig vertrouwen op het eeuwige plan, kunnen we elke dag gelukkig zijn en hopen op "nog lang en gelukkig".' ('Lang en gelukkig leven', *Liahona*, juli 2000, p. 14.)

Hoe kunnen we ons voorbereiden om verleidingen te weerstaan?

Matteüs 26:41: 'Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt.'

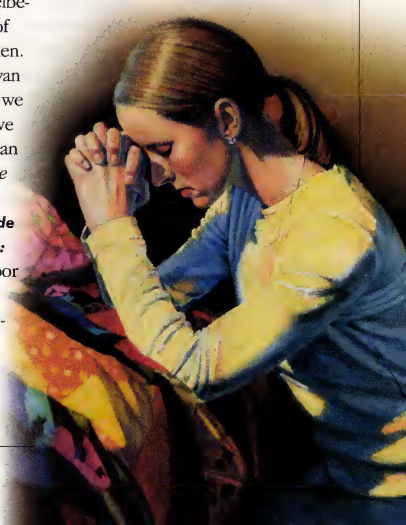
President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Naarmate wij de tempel en tempelbezoek gaan koesteren, zal ons geloof zich in ons leven gaan weerspiegelen. Wanneer wij naar het heilige huis van God komen, en de verbonden die we daar sluiten indachtig zijn, zullen we alle beproevingen kunnen doorstaan en alle verleidingen weerstaan.' (*Be Your Best Self* [1979], p. 56.)

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'We hoeven ons niet door angst voor Satans macht te laten verlammen. Hij kan geen macht over ons uitoefenen tenzij wij hem dat toestaan. In werkelijkheid is hij een lafaard, en als wij standhouden zal hij zich terugtrekken.' (Zie 'De grote imitator', *De Ster*, januari 1988, p. 32.)

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Als je je vast hebt voorgenomen het goede te doen, als je je normen hebt vastgesteld en verbonden hebt gesloten om je daaraan te houden, zul je versterkt worden en kracht krijgen die de jouwe zo nodig te boven gaat. De moeilijkheid ontstaat als je zonder een bepaald plan de strijd tegen de verleiding aangaat.' ('Het goede doen', *Liahona,* maart 2001, p. 14.)

Wat kunnen we doen als we voor verleiding zwichten?

President Gordon B. Hinckley: 'Af en toe struikelen we wel eens. Ik ben de Heer dankbaar voor het heerlijke beginsel van bekering en vergeving. Wanneer we de bal laten vallen, wanneer we een fout maken, is er de belofte in het woord van de Heer dat Hij ons onze zonden vergeeft en ze ons niet meer aanrekent.' ('Laat de bal niet vallen', *De Ster*, januari 1995, p. 44.) ■

ILLUSTRATOR: SHERI LYNN BOYER DOTY

Het bezoek van de Heiland aan de geestenwereld

De Heiland verscheen aan de gehoorzame geesten in de geestenwereld en sprak tot hen over 'het eeuwig evangelie, de leer van de opstanding en 's mensen verlossing van de val en — op voorwaarde van bekering — van hun eigen zonden.'

OUDERLING SPENCER J. CONDIE
van de Zeventig

Wat Jezus in de uren tussen zijn dood en opstanding deed, biedt de leerstellige grondslag voor het bouwen van tempels.

'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest' (Lucas 23:46). Nadat Jezus deze woorden aan het kruis had gesproken, verliet zijn onsterfelijke geest zijn sterfelijke lichaam. Zijn levenloze lichaam werd in het graf gelegd, en een steen werd voor de ingang gerold.

Korte tijd later zeiden engelen tegen een groepje vrouwen bij zijn graf: 'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Lucas 24:6). De geest van Jezus was in zijn lichaam teruggekeerd, een glorierijke vereniging van lichaam en geest die nooit meer gescheiden zullen worden.

Christelijke genootschappen erkennen de dood en de opstanding van Jezus als essentiële elementen van hun geloof. Maar wat de onsterfelijke geest van Jezus na zijn dood en voor zijn opstanding deed, is een raadsel voor iedereen, behalve voor de heiligen der laatste dagen. En de betekenis van wat Hij in die uren heeft gedaan, biedt de leerstellige grondslag voor het bouwen van tempels op aarde. En een getuigenis van wat Hij heeft gedaan, kan een grote troost zijn voor hen die om de dood van een dierbare rouwen.

De vereiste van de doop

Om te kunnen begrijpen waarom Jezus na zijn dood de geestenwereld bezocht, moeten we teruggaan naar zijn eerste reiniging van de tempel in Jeruzalem. Door zijn bekendheid als 'overste der Joden' kwam Nikodemus naar de Heiland om over belangrijke zaken te praten. Nikodemus erkende de Heiland als een 'van God gekomen (...) leraar.' Jezus zei tegen hem: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:1–2, 5).

Daarom moeten wij ons laten dopen als we in het koninkrijk van God willen worden toegelaten. Zelfs Jezus, de enige zondeloze mens ooit op aarde, heeft zich aan deze algemene vereiste onderworpen. (Zie 2 Nephi 31:5–7.)[1]

Barmhartigheid en gerechtigheid voor de ongedoopte mens

Het heilsplan van de Heer heeft verschillende namen. Een van die namen is 'het plan der barmhartigheid' (Alma 42:15). Barmhartigheid houdt mededogen en vergeving in, terwijl gerechtigheid naar straf en vergelding verwijst. Maar er zijn ook een aantal mildere eigenschappen van goddelijke gerechtigheid, waaronder onpartijdigheid en redelijkheid.

SCHILDERIJ VAN ROBERT T. BARRETT

Bij de kruisiging van de Heiland der wereld, kreunde de aarde; en scheurden de rotsen. Kort na de opstanding van Jezus Christus stonden de heiligen op en werden ter rechterhand van de Zoon des Mensen gekroond.

Hoe kan zijn plan barmhartig of rechtvaardig zijn als er van ieder toerekenbaar persoon verwacht wordt dat hij of zij zich laat dopen, terwijl miljarden mensen zonder kennis van het evangelie of de doop zijn gestorven? De apostel Petrus beschrijft de voorzieningen die God heeft getroffen: 'Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige [Jezus Christus] voor onrechtvaardigen [u en ik], opdat Hij u [ons] tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest' (1 Petrus 3:18). Dit heeft Christus gedaan om iedereen het eeuwige leven te kunnen bieden.

De apostel Petrus zegt verder: 'In welke Hij [Jezus Christus] ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis' (1 Petrus 3:19).

Wie waren deze mensen in de geestenwereld? Het waren de rechtvaardigen en godlozen die waren overleden. Sommigen van hen waren ongehoorzaam geweest en hadden het evangelie in de tijd van Noach verworpen. (Zie 1 Petrus 3:20.) Sommigen bevonden zich al duizenden jaren in de geestenwereld!

Waarom werd het evangelie in de geestenwereld gepredikt? Zodat de doden zich zouden kunnen bekeren en volgens de wil van God leven. (Zie 1 Petrus 4:6.) De barmhartigheid en gerechtigheid vereisen dat zij die zijn overleden zonder de kans om tijdens hun aardse leven het evangelie te horen, die kans in de geestenwereld zullen krijgen. De barmhartigheid en gerechtigheid vereisen ook dat zij die het evangelie in dit leven verwerpen, opnieuw een kans krijgen.

En hoe zit het met de gehoorzame mensen? In de geestenwereld leven ook de mensen die het evangelie van Jezus Christus hebben aanvaard en nageleefd. De profeet Henoch voorzag de kruisiging van de Heiland der wereld, toen 'de aarde kreunde; en de rotsen scheurden.' Hij zag dat tijdens de opstanding van Jezus Christus: 'de heiligen opstonden en ter rechterhand van den Zoon des Mensen (…) [werden] gekroond.' Hij zag ook de gehoorzamen in de geestenwereld te voorschijn komen met hun verheerlijkte, herrezen lichaam, en dat 'de overigen in ketenen der duisternis werden gehouden tot aan het oordeel van den groten dag' (Mozes 7:56–57).

LINKS: DEL PARSON, HIJ IS OPGEWEKT; LINKS: DEL PARSON, HERREZEN HEILIGEN NA DE OPSTANDING VAN JEZUS CHRISTUS; RECHTS: TAMRA H. RATIEFA, FOTO VAN DE DOOPRUIMTE IN DE VERNAL-TEMPEL (UHI) © INTELLECTUAL RESERVE, INC., DEZE FOTO MAG NIET WORDEN GEDUPLICEERD OF GEKOPIEERD; UITGEST RECHTS: NESTOR C. IBELO, FOTO VAN DE BUENOS AIRES-TEMPEL

Zo gaan de gehoorzamen naar de geestenwereld om op de dag van hun opstanding te wachten.

De profeet Alma heeft gezegd dat terwijl de gehoorzamen wachten, zij 'in een staat van gelukzaligheid [verkeren], die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten' (Alma 40:12).

Zijn bezoek veroorzaakte ingrijpende veranderingen

President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft in een visioen gezien hoe het bezoek van de Heiland aan de geestenwereld de gehoorzamen tot voordeel strekte. Hij zag de geestenwereld vlak voor de aankomst van de Heiland. De gehoorzame geesten waren 'op één plaats (…) verzameld' en waren 'vervuld van vreugde en blijdschap, (…) omdat de dag van hun bevrijding nabij was' (LV 138:12, 15).

De Heiland verscheen aan hen en zei dat de dag van hun glorierijke opstanding was aangebroken. Hij sprak tot hen over 'het eeuwig evangelie, de leer van de opstanding en 's mensen verlossing van de val en — op voorwaarde van bekering — van hun eigen zonden' (LV 138:19).

Onder hen bevonden zich Adam en Eva, Noach, en Abraham. Ook profeten uit het Boek van Mormon bevonden zich onder hen. 'Dezen onderwees de Heer, en gaf hun de macht voort te komen na zijn opstanding uit de doden, om het koninkrijk zijns Vaders binnen te gaan' (LV 138:51).

President Joseph F. Smith vroeg zich af hoe de Heiland in de korte tijd tussen zijn dood en opstanding tot alle mensen in de geestenwereld kon prediken. Maar president Smith zag dat hij niet 'naar de zondaars ging (…), en onder de goddelozen en onboetvaardigen (…), verhief Hij zijn stem niet. (…)

'Doch zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers (…) [om] vrijheid voor de gevangen die waren gebonden [uit te roepen], ja, aan allen die zich wilden bekeren van hun zonden en het evangelie aanvaarden.

'Zo werd het evangelie gepredikt aan hen die in overtreding waren gestorven, zonder kennis van de waarheid, of in hun zonden, omdat zij de profeten hadden verworpen (LV 138:20, 30–32).

Het werk van de prediking van het evangelie aan de ongedoopten gaat zelfs nu nog door. De boodschappers die nu door de Heiland naar de ongedoopte overledenen worden gestuurd, omvatten de getrouwe leden van de kerk uit deze bedeling die zijn gestorven. Want als de getrouwen 'het sterfelijke leven verlaten, [zullen zij] hun werk voortzetten door het evangelie van bekering en verlossing door het offer van de eniggeboren Zoon van God, te prediken onder hen die zich in de grote wereld van de geesten der doden in duisternis bevinden en door zonde gebonden zijn' (LV 138:57).

Werk voor de doden

Er moet echter nog een belangrijke vraag beantwoord worden om het barmhartige en rechtvaardige plan van God te vervullen. *Hoe kan een overleden persoon gedoopt worden?* Dit probleem wordt opgelost door de verordening van de doop voor de doden, die alleen in heilige tempels verricht kan worden. Als wij de gedragsnormen naleven, kunnen we naar de tempel gaan en ons laten dopen voor mensen die zijn overleden.

Wij kunnen naar de tempel gaan en ons laten dopen voor mensen die zijn overleden.

Doop voor de doden werd al in de tijd van Petrus en Paulus verricht. In zijn leringen tot de Korintiërs over Jezus Christus en de opstanding der doden vroeg de apostel Paulus: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?' (1 Korintiërs 15:29.)

De doop voor de doden en andere heilige verordeningen voor de doden werden door de profeet Joseph Smith op aarde hersteld. Deze heilige verordeningen worden nu in meer dan honderd tempels over de hele wereld verricht. De tempels zijn uiterlijke tekens van het getuigenis dat wij hebben van het werk

dat zowel hier als in de geestenwereld ten behoeve van de doden wordt verricht. Dat werk werd door het bezoek van de Heiland aan de rechtschapen doden ingeluid.

Veel gestelde vragen

De leer van het verordeningswerk voor de doden wekt vragen op bij hen die geen lid van de kerk zijn, en soms bij heiligen der laatste dagen. Hieronder staan antwoorden op een aantal veel gestelde vragen.

Wat gebeurt er als de overleden persoon zich niet wil bekeren of de zegeningen van de doop niet wil ontvangen? Wij geloven dat iedereen vrij is om te kiezen, zowel in dit leven als in de geestenwereld. Die vrijheid is een essentieel onderdeel van het plan van onze hemelse Vader. Niemand zal gedwongen worden om de verordeningen aan te nemen die voor hem of haar zijn verricht. De doop voor de doden biedt iemand een gelegenheid, maar heft zijn keuzevrijheid niet op. Maar als die verordening niet voor hen wordt verricht, wordt overleden personen de kans ontzegd om de doop te aanvaarden of te verwerpen.

Waarom verricht u de doop voor overleden personen die tijdens hun leven op aarde niet bereid waren om de geboden van God te onderhouden? Wij geloven dat veel mensen op Amulek lijken, die ooit over zichzelf zei: 'Ik verstokte mijn hart, want ik werd menigmaal geroepen en heb niet willen luisteren; daarom wist ik van deze dingen [het evangelie van Jezus Christus], maar toch wilde ik ze niet verstaan' (Alma 10:6). Amulek werd later een groot zendeling en leraar onder zijn volk.

Er was ook een tijd in het Boek van Mormon dat de rechtschapen Lamanieten jacht maakten op de zeer verharde rovers van Gadianton, en zij 'predikten het woord Gods aan het meer goddeloze deel van hen, zodat deze roverbende onder de Lamanieten volkomen werd uitgeroeid' (Helaman 6:37).

Wij weten nu eenmaal niet welke overleden mensen hun hart tot de Heer zullen richten en zich zullen bekeren. Wij bevinden ons niet in een positie dat we kunnen oordelen. Wij moeten het werk doen en de rest aan de overleden persoon en de Heer overlaten.

Voor hen die treuren

De Heiland keek zelf heel erg uit naar zijn bezoek aan de gehoorzame mensen in de geestenwereld: 'De ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven' (Johannes 5:25).

Tijdens zijn bezoek organiseerde Hij de prediking van het evangelie aan de mensen in de geestenwereld. De doden die gehoorzaam zijn geweest vertoeven in een staat van geluk en gemoedsrust, die paradijs wordt genoemd. Daar ontvangen zij 'een volheid van vreugde' (LV 138:17; zie ook Alma 40:12). Vol ijver vervullen zij hun roeping om het evangelie te prediken.

De doden die het evangelie op aarde niet hebben gekend of het hebben verworpen, verkeren in duisternis, in een ellendige toestand. (Zie LV 138:2; Alma 40:14.) Maar juist zijn bezoek geeft ons hoop voor hun eeuwig heil. Wij kunnen naar de tempel gaan en de sleutel omdraaien die de poorten van de hemel voor hen opent, en door ons dienstbetoon ook voor onszelf. Want wij weten 'dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen' (LV 128:15). Door de combinatie van barmhartigheid en gerechtigheid krijgen alle kinderen van onze hemelse Vader de kans om bij Hem terug te keren. ■

BESPREKING

1. Laat een plaat van de Heiland zien en vraag waar Jezus naartoe ging en wat Hij deed tussen zijn dood en opstanding. Zoek de antwoorden op als u dit artikel gezamenlijk leest. Bespreek het gedeelte 'Veel gestelde vragen'.

2. Laat de gezinsleden vertellen hoe de geestenwereld door het bezoek van Jezus veranderde. Hoe kunnen wij de mensen in de gevangenis van de geestenwereld helpen? Lees 'Voor hen die treuren' en geef uw getuigenis van het werk dat momenteel in de geestenwereld verricht wordt.

NOOT

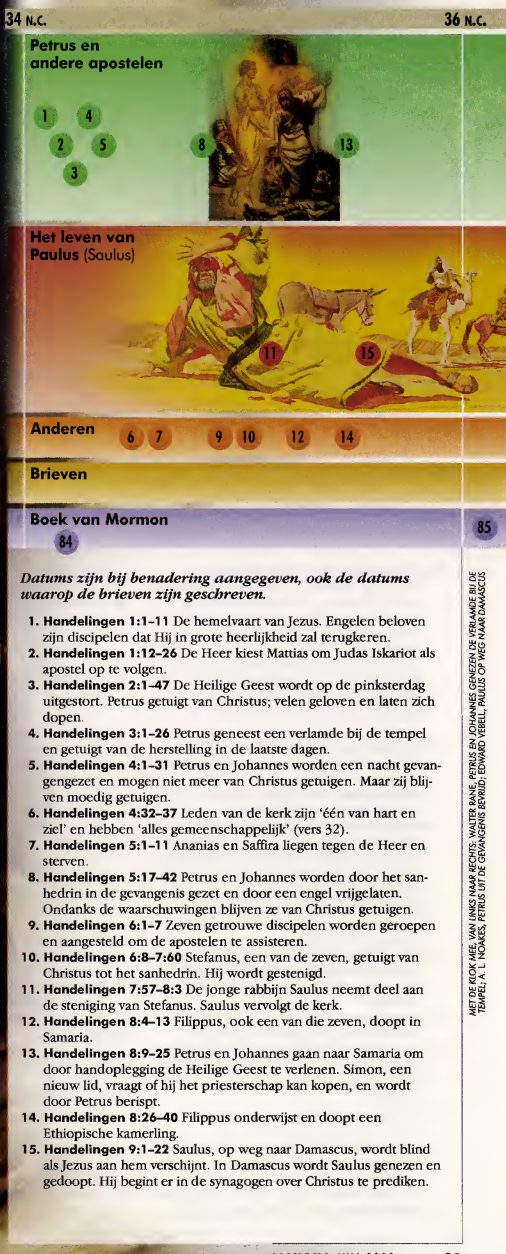
1. Kleine kinderen, en volwassenen die door een geestelijke handicap niet verantwoordelijk voor hun daden zijn, zijn vrijgesteld van de algemene vereiste van de doop. Zij bevinden zich in een 'kinderlijke staat, onschuldig voor God' (LV 93:38). De profeet Mormon heeft gezegd: 'Dit zult [gij] onderwijzen: bekering en doop voor hen, die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven. (...) Kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig' (Moroni 8:10–11).

Nieuwtestamentische tijden in een oogopslag

DE APOSTELEN VANOUDS

HUN LEVEN EN BRIEVEN

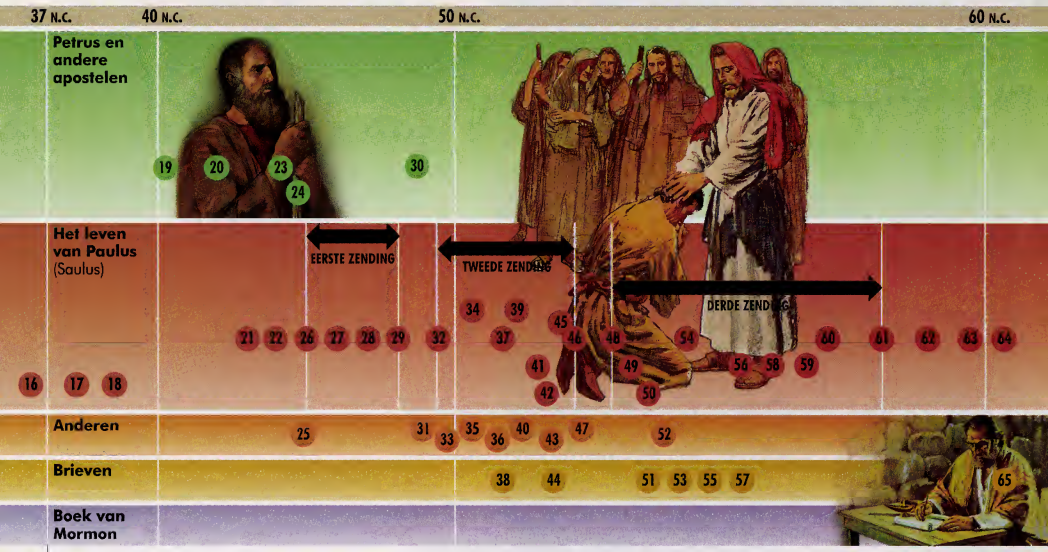

Datums zijn bij benadering aangegeven, ook de datums waarop de brieven zijn geschreven.

1. **Handelingen 1:1–11** De hemelvaart van Jezus. Engelen beloven zijn discipelen dat Hij in grote heerlijkheid zal terugkeren.
2. **Handelingen 1:12–26** De Heer kiest Mattias om Judas Iskariot als apostel op te volgen.
3. **Handelingen 2:1–47** De Heilige Geest wordt op de pinksterdag uitgestort. Petrus getuigt van Christus; velen geloven en laten zich dopen.
4. **Handelingen 3:1–26** Petrus geneest een verlamde bij de tempel en getuigt van de herstelling in de laatste dagen.
5. **Handelingen 4:1–31** Petrus en Johannes worden een nacht gevangengezet en mogen niet meer van Christus getuigen. Maar zij blijven moedig getuigen.
6. **Handelingen 4:32–37** Leden van de kerk zijn 'één van hart en ziel' en hebben 'alles gemeenschappelijk' (vers 32).
7. **Handelingen 5:1–11** Ananias en Saffira liegen tegen de Heer en sterven.
8. **Handelingen 5:17–42** Petrus en Johannes worden door het sanhedrin in de gevangenis gezet en door een engel vrijgelaten. Ondanks de waarschuwingen blijven ze van Christus getuigen.
9. **Handelingen 6:1–7** Zeven getrouwe discipelen worden geroepen en aangesteld om de apostelen te assisteren.
10. **Handelingen 6:8–7:60** Stefanus, een van de zeven, getuigt van Christus tot het sanhedrin. Hij wordt gestenigd.
11. **Handelingen 7:57–8:3** De jonge rabbijn Saulus neemt deel aan de steniging van Stefanus. Saulus vervolgt de kerk.
12. **Handelingen 8:4–13** Filippus, ook een van die zeven, doopt in Samaria.
13. **Handelingen 8:9–25** Petrus en Johannes gaan naar Samaria om door handoplegging de Heilige Geest te verlenen. Simon, een nieuw lid, vraagt of hij het priesterschap kan kopen, en wordt door Petrus berispt.
14. **Handelingen 8:26–40** Filippus onderwijst en doopt een Ethiopische kamerling.
15. **Handelingen 9:1–22** Saulus, op weg naar Damascus, wordt blind als Jezus aan hem verschijnt. In Damascus wordt Saulus genezen en gedoopt. Hij begint er in de synagogen over Christus te prediken.

MET DE KLOK MEE, VAN LINKS NAAR RECHTS: WALTER RANE; PETRUS EN JOHANNES GENEZEN DE VERLAMDE BIJ DE TEMPEL; A. L. NOAKES; PETRUS UIT DE GEVANGENIS BEVRIJD; EDWARD VEBELL; PAULUS OP WEG NAAR DAMASCUS

16. **Handelingen 9:23–26; 2 Korintiërs 11:32–33; Galaten 1:15–18** Saulus gaat naar Arabië en komt na drie jaar in Damascus terug. Als de Joodse leiders hem willen doden, vlucht hij naar Jeruzalem. Maar veel discipelen in Jeruzalem vragen zich af of Saulus zich wel echt heeft bekeerd. Saulus brengt vijftien dagen met Petrus door.
17. **Handelingen 9:27** Barnabas spreekt ten behoeve van de bekeerde Saulus met de apostelen.
18. **Handelingen 9:29–30; Galaten 1:21–24** Saulus gaat naar Tarsus en predikt vier jaar in Syrië en Cilicië.
19. **Handelingen 9:31–43** Petrus geneest Eneas en wekt Dorkas uit de dood op.
20. **Handelingen 10:1–11:18** Petrus krijgt in een visioen het gebod om het evangelie tot de andere volken te prediken. Cornelius en zijn gezin worden met de Heilige Geest vervuld en laten zich dopen.
21. **Handelingen 11:25–26** Saulus helpt Barnabas een jaar lang bij het leiden van de kerk in Antiochië.
22. **Handelingen 11:29–30** Saulus en Barnabas brengen hulpgoederen van de heiligen in Antiochië naar de behoeftige heiligen in Jeruzalem.
23. **Handelingen 12:1–2** De apostel Jakobus wordt door koning Herodes onthoofd.
24. **Handelingen 12:3–23** Petrus wordt gevangengenomen. Hij wordt door een engel van de Heer bevrijd. De engel slaat Herodes en hij sterft.
25. **Handelingen 12:25** Barnabas, Marcus en Saulus keren terug naar Antiochië.
26. **Handelingen 13:1–12** Saulus, Barnabas en Marcus gaan naar Cyprus om het evangelie te prediken. Saulus, die nu Paulus wordt genoemd, begint aan zijn eerste zendingsreis.
27. **Handelingen 13:13–14:6** Paulus bezoekt Perge, Antiochië in Pisidië, en Ikonium, waar veel mensen zich laten dopen.
28. **Handelingen 14:6–19** In Lystra geneest Paulus een kreupele man. De bewoners geloven dat Paulus en Barnabas goden zijn. Paulus wordt later gesteenigd en voor dood achtergelaten.
29. **Handelingen 14:20–15:3** Na veel succes in Derbe gaat Paulus terug naar Antiochië, en onderweg bezoekt hij verschillende steden om de leden te versterken.
30. **Handelingen 15:4–29; Galaten 2:1–3** Petrus presideert een raadsvergadering van kerkleiders in Jeruzalem, waar wordt besloten wat de niet-Joden moeten doen om goede leden te zijn. Paulus, Barnabas en Titus zijn aanwezig.
31. **Handelingen 15:30–35** Judas en Silas gaan samen met Paulus en Barnabas terug naar Antiochië. De beslissing van de conferentie in Jeruzalem wordt met veel vreugde ontvangen.
32. **Handelingen 15:36–40** Met Silas als collega begint Paulus aan zijn tweede zendingsreis.
33. **Handelingen 16:1–3** In Lystra wordt Timoteüs lid van de kerk. Hij gaat samen met Paulus en Silas op zending.
34. **Handelingen 16:8–11** Paulus reist naar Troas, waar hij in een visioen de opdracht krijgt om met zijn collega's naar Macedonië te gaan.
35. **Handelingen 16:10–11** Lucas voegt zich bij Paulus en zijn collega's.
36. **Handelingen 16:12–15** In Filippi worden Lydia en haar gezin tot de Heer bekeerd.
37. **Handelingen 16:16–40** In Filippi worden Paulus en Silas geslagen en in de gevangenis geworpen. Als een aardbeving de gevangenis doet schudden, laten de gevangenbewaarder en zijn gezin zich dopen. Paulus en Silas worden uit de gevangenis vrijgelaten.
38. **Jakobus** Jakobus, een leider van de kerk in Jeruzalem, schrijft aan 'de twaalf stammen in de verstrooiing' (Jakobus 1:1). Dit was misschien de eerste algemene brief.
39. **Handelingen 17:1** Paulus en zijn collega's reizen door Amfipolis, Apollonia en Tessalonica.
40. **Handelingen 17:2–9** In Tessalonica komen Jason, een familielid van Paulus, en anderen tot geloof in Christus. Een bende arresteert Jason. Paulus en zijn collega's ontsnappen.
41. **Handelingen 17:15–34** Paulus laat Timoteüs en Silas in Berea achter en gaat naar Athene. Paulus onderwijst een aantal Griekse filosofen op de Areopagus.
42. **Handelingen 18:1–3, 5, 11** In Korinte vervoegen Silas en Timoteüs zich bij Paulus. Paulus onderwijst en werkt daar anderhalf jaar.
43. **Handelingen 18:2–18** In Korinte komen Aquila, zijn vrouw Priscilla, en Crispus, de overste der synagoge, tot geloof in Christus. Paulus wordt gearresteerd en voor de rechterstoel gebracht.
44. **1 Tessalonicenzen; 2 Tessalonicenzen** Vanuit Korinte schrijft Paulus twee brieven aan de heiligen in Tessalonica.
45. **Handelingen 18:18–21** Paulus reist naar Efeze en predikt in de synagoge.
46. **Handelingen 18:21–22** Paulus gaat naar Jeruzalem, begroet de gemeente en gaat terug naar Antiochië.
47. **Handelingen 18:24–28** Apollos, een Egyptische Jood, gaat naar Efeze en wordt onderwezen door Aquila en Priscilla.
48. **Handelingen 18:23; 19:1** Paulus bezoekt en versterkt de kerk in Galatië en Frygië. Hij blijft ongeveer drie jaar in Efeze.
49. **Handelingen 19:1–7** Paulus verleent de gave van de Heilige Geest aan de discipelen die zich door Apollos hebben laten dopen.
50. **Handelingen 19:11–20** Paulus verricht veel wonderen in Efeze, en de kerk groeit daar.

VAN LINKS NAAR RECHTS: MARLIES B. CAMPBELL, PETRUS; EDWARD VEBELL, PAULUS VERLEENT MENSEN IN EFEZE DE HEILIGE GEEST NA HUN DOOP; PAUL MANN, PAULUS SCHRIJFT IN DE GEVANGENIS EEN BRIEF AAN TIMOTEÜS; RAPHAEL, PAULUS PREDIKT IN ATHENE

51. **1 Korintiërs** Vanuit Efeze schrijft Paulus een brief aan de heiligen in Korinte.
52. **Handelingen 19:23–41** In Efeze zetten aanbidders van de Griekse godin Diana het volk aan om zich tegen Paulus en de christenen te verzetten. Gajus en Aristarchus worden door een bende ontvoerd, maar later ongedeerd vrijgelaten.
53. **2 Korintiërs** Vanuit Macedonië schrijft Paulus opnieuw een brief aan de heiligen in Korinte.
54. **Handelingen 20:1–2** Paulus reist naar Griekenland, alwaar hij drie maanden blijft.
55. **Galaten** Paulus schrijft een brief aan de heiligen in Galatië.
56. **Handelingen 20:2–6** Paulus en zeven collega's bezoeken en prediken in de steden in Griekenland.
57. **Romeinen** Paulus schrijft een brief aan de heiligen in Rome.
58. **Handelingen 20:6–12** In Troas wekt Paulus de jongeman Eutychus uit de dood op.
59. **Handelingen 20:13–38** Op weg naar Efeze bezoekt Paulus Milete en waarschuwt de heiligen voor afvalligheid. Hij zegt dat hij naar Jeruzalem moet gaan voor het pinksterfeest.
60. **Handelingen 21:1–15** Op weg naar Jeruzalem bezoekt Paulus de heiligen in Tyrus en Caesarea.
61. **Handelingen 21:16–23:10** Paulus ontmoet de leiders van de kerk in Jeruzalem. Hij gaat naar de tempel en vervoorzaakt een rel. Hij vertelt de Sadduceeën en Farizeeën over zijn bekering tot Christus. Hij wordt door Romeinse soldaten gearresteerd en voor zijn eigen veiligheid naar Caesarea gebracht.
62. **Handelingen 23:11–26:32** Paulus verschijnt voor twee Romeinse heersers, Festus en koning Agrippa. Paulus vertelt ze over zijn bekering en getuigt van Christus. Zij besluiten hem naar Rome te sturen om berecht te worden.
63. **Handelingen 27:1–28:16** Onder Romeinse begeleiding wordt Paulus per schip naar Rome gebracht. Het schip vergaat en hij zwemt naar Malta. Paulus wordt door een slang gebeten, maar is ongedeerd. Hij geneest veel mensen.
64. **Handelingen 28:16–31** Paulus woont twee jaar onder huisarrest in Rome.
65. **Efeziërs, Filippenzen; Kolossenzen; Filemon; Hebreeën** In Rome schrijft Paulus brieven aan de heiligen in de steden Kolosse, Filippi en Efeze, en aan de discipel Filemon. Hij legt ook aan de Joodse leden van de kerk uit dat de wet van Mozes door de wet van Christus in vervulling is gegaan.
66. **1 Timoteüs 1:3; 2 Timoteüs 4:13, 20; Titus 1:5; 3:12** Nadat hij uit de gevangenis is vrijgelaten, reist Paulus naar Griekenland. Waarschijnlijk bezoekt hij in veel steden opnieuw de heiligen. Wellicht predikt hij zelfs in Spanje.
67. **1 Timoteüs; Titus** Vanuit Griekenland schrijft Paulus zijn eerste brief aan Timoteüs. Hij schrijft ook een brief aan Titus, die op Kreta werkzaam is.
68. **1 Petrus** Petrus schrijft een brief aan de kerk, waarschijnlijk vanuit Rome.
69. **Marcus 1:1; Lucas 1:1–4; Handelingen 1:1** Marcus en Lucas schrijven hun evangelie, en Lucas schrijft de Handelingen der apostelen.
70. **Matteüs 1:1** Matteüs schrijft zijn evangelie.
71. **2 Timoteüs 4:6** Paulus wordt gearresteerd en naar Rome gestuurd om terecht te staan.
72. **2 Timoteüs** Paulus schrijft opnieuw een brief aan Timoteüs. Dit is de laatste brief van Paulus in het Nieuwe Testament.
73. Waarschijnlijk gedurende het keizerschap van Nero wordt Paulus in Rome terechtgesteld.
74. **2 Petrus** Petrus schrijft opnieuw een brief aan de kerk.
75. **2 Petrus 1:14** Waarschijnlijk wordt ook Petrus terechtgesteld als Nero nog keizer is.
76. De stad Jeruzalem en de tempel worden door de Romeinen verwoest. Veel Joden worden gedood of verstrooid.
77. **Judas** Judas, de broer van Jakobus, schrijft een brief aan de kerk om tegen afvalligheid te waarschuwen.
78. **Openbaring 1:9** Tijdens zijn verblijf in Efeze wordt Johannes naar het eiland Patmos verbannen.
79. **Openbaring 1–22** Johannes krijgt een visioen van de Heer en ontvangt boodschappen voor zeven gemeenten van de kerk. Hij schrijft het visioen op en stuurt het naar de kerk. Hij ziet ook gebeurtenissen in de laatste dagen en de uiteindelijke overwinning van God en zijn koninkrijk door middel van de Heiland Jezus Christus.
80. **Johannes 21:25** Johannes schrijft zijn evangelie.
81. **1 Johannes; 2 Johannes; 3 Johannes** Johannes schrijft drie brieven. Hij schrijft over Christus en over de liefde. Hij moedigt de leden aan om de waarheid trouw te zijn.
82. **Johannes 21:20–24** Johannes ondergaat een gedaanteverandering zodat hij zijn zending op aarde tot de wederkomst van Christus kan voortzetten.
83. **2 Tessalonicenzen 2:3** De grote afval.

BOEK VAN MORMON

84. **3 Nephi 11:1–26:15** Jezus bezoekt en dient de mensen in Amerika.
85. **4 Nephi 1:1–3** Alle mensen bekeren zich en hebben 'onder hen alle dingen gemeen' (vers 3).
86. **4 Nephi 1:7–18** De mensen herbouwen hun steden. Er is geen strijd in het land, en er kan 'geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen' (vers 16).
87. **4 Nephi 1:19** Er is vrede in het land. Nephi geeft de verslagen aan zijn zoon Amos door.

Geslaagd met
VLAG EN WIMPEL

Zou het echt iets hebben uitgemaakt als ik na de diploma-uitreiking iets gedronken had? Ja, omdat ik weet waar ik voor sta.

GABRIEL GONZÁLEZ

Mijn vriend Jorge leunde over de tafel heen en bood me een slok van zijn glas champagne aan. Ik was verbaasd over dat aanbod. Hij wist dat ik lid van de kerk was en dat ik geen alcohol dronk. Ik schudde beleefd mijn hoofd om aan te geven dat ik ook nu, net als alle vorige keren, bedankte.

Hij bracht zijn hand naar zijn voorhoofd en riep: *'Pero es nuestra graduación!'* (Maar het is diploma-uitreiking!)

Ja, het was diploma-uitreiking. En dat werd in Ecuador gevierd. De avond was begonnen met een formeel diner voor het hele gezin. Er stond op iedere tafel een fles champagne en keurige obers hadden een uitstekende maaltijd opgediend. Na het eten dansten de gediplomeerden een wals met hun vader of moeder.

Uiteindelijk gingen de ouders weg en bleven alleen de gediplomeerden en hun vrienden achter. Het was rond middernacht dat Jorge me een slok van zijn drankje aanbood. Jorge vond dat deze ene keer me geen

kwaad zou doen, vooral omdat dit een eenmalige gebeurtenis was en er van iedereen verwacht werd dat hij of zij iets dronk.

Ik antwoordde gewoonweg: 'Ik weet dat het diploma-uitreiking is. Dat maakt niet uit.'

Alle jaren op het voortgezet onderwijs was ik aangemoedigd om te drinken en te roken, maar ik had altijd geweigerd, en uitgelegd dat ik in de kerk had geleerd dat drinken en roken schadelijk zijn. Mijn vrienden drongen na mijn uitleg meestal niet aan, maar ik wist nooit wat ze er echt van vonden.

Tot mijn verbazing glimlachte Jorge, stak zijn rechterhand uit en schudde me de hand. Hij zei alleen maar: 'Daar heb ik bewondering voor', en toen liep hij weg.

Toen ik later over die avond nadacht, moest ik denken aan de raad die president Gordon B. Hinckley ons heeft gegeven om 'te staan voor wat rechtvaardig, waar en goed is'. (Zie 'Trouw aan 't geloof', *De Ster*, september 1996, p. 5.) Ten opzichte van Jorge en mijn andere vrienden deed ik dat. Ik besefte dat we vaak denken dat onze moeite om het goede te doen onze populariteit op het spel zet. Hoewel dat in sommige gevallen ook wel waar is, letten de mensen op ons en zien ze dat wij als heiligen der laatste dagen pal staan voor iets dat bewondering afdwingt. ■

Gabriel González is lid van de gemeente Mount Ensign 3 (Spaans), in de ring Salt Lake.

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

LICHT IN EEN

Het licht van het evangelie neemt toe in Nepal, dankzij de jongeren die hun rol als pionier hebben aanvaard.

LYNNE S. TOPHAM

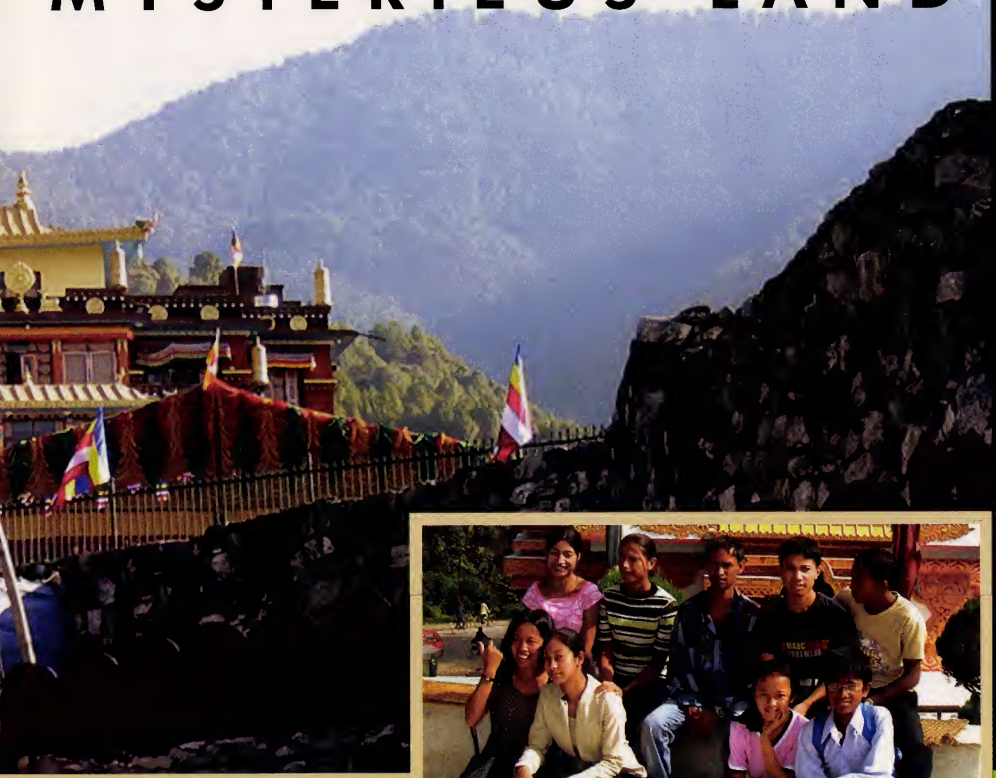
Voor de meeste mensen is Nepal een mysterieus land. Op een kaart is het vaak moeilijk te vinden, ingeklemd tussen Tibet en India. Nepal is een vriendelijk, prachtig en kleurrijk land. Het is het land van Sagarmatha, zoals de Mount Everest over het algemeen wordt genoemd.

Het is een land van hindoeïsme en boeddhisme, en een land waar alles wat aanbeden wordt — rotsen, bomen, stenen beelden met veel armen — besmeurd is met rode poeder en is versleten door het aanhoudende wrijven. De poeder op dergelijke voorwerpen is een vorm van respect, en door het wrijven met de poeder bidden de Nepalezen tot de god die door die rots of boom vertegenwoordigd wordt. De Nepalese groet, *namaste*, betekent: 'Ik buig voor de God die zich in u bevindt'.

Onder de bergketens met vlakke rijstvelden, in het midden van de drukke hoofdstad Kathmandu, bevindt zich een gemeente van de kerk. In een land waar geen zendelingen worden toegelaten, bloeit deze gemeente met vijftig actieve leden. Veel van het succes

FOTOGRAAF: W. SANFORD TOPHAM, TENZI JAGERS JANSEGERS
FOTO VAN MASKERS © 2000 COMSTOCK/CORBIS DIGITAL STOCK

MYSTERIEUS LAND

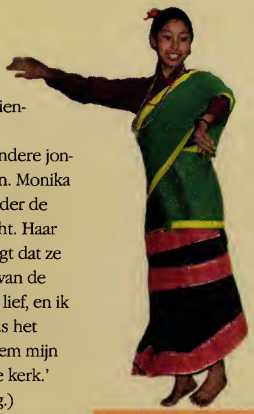
is toe te schrijven aan de jonge mensen die pioniers voor de kerk en het christendom in Nepal zijn geworden.

Waarom hebben zij zoveel succes, met gemiddeld twaalf dopelingen per jaar, als er geen voltijdzendelingen zijn om het evangelie te prediken? Eenmaal bekeerd kunnen de Nepalezen elkaar onderwijzen, en deze jonge mensen zijn niet bang om over hun nieuwe geloof te praten.

Zussen en vrienden

Als we aan de dertienjarige Manita Maharjan vragen of ze iets over de kerk wil vertellen, vertelt ze haar verhaal in prachtig Engels. Als zevenjarig meisje woonde ze vlakbij twee vriendinnen, de zusjes Usha en Sabita Thapa, die lid van de kerk waren geworden. Zij namen haar geregeld mee naar de kerk, en Manita zegt dat ze zich daar altijd gelukkig voelde. 'Als klein meisje kreeg ik zoveel liefde van de leden', zegt ze. 'Toen ik ouder werd, leerde ik pianospelen, dirigeren en mijn talenten gebruiken. Ik leerde bidden en het evangelie bestuderen. Ik ben Usha en Sabita dankbaar dat

ze me in deze gelukkige wereld hebben gebracht.' Manita heeft in haar klas op school de hoogste cijfers, en ze neemt geregeld schoolvriendinnen mee naar de kerk.

Door dezelfde liefde heeft een andere jongevrouw het evangelie leren kennen. Monika Gurung, nu veertien, kwam ook onder de vleugels van de zussen Thapa terecht. Haar familie was al christelijk, maar ze zegt dat ze zich zo gelukkig voelde toen ze lid van de kerk werd. 'Hier heeft iedereen mij lief, en ik hen ook', zegt ze. 'Ik ben nog steeds het enige lid in mijn familie, maar ik neem mijn broertjes iedere sabbat mee naar de kerk.' (In Nepal valt de sabbat op zaterdag.)

Monika is op school ook een van de beste leerlingen van haar klas. Ze mocht op school een spreekbeurt houden over de kerk en het Boek van Mormon. Dat is ongebruikelijk op school, maar Monika mocht haar spreekbeurt houden omdat ze zo'n goede leerling was.

Om uiting te geven aan hun liefde voor hun cultuur dansen Monika en Manita met professionele sierlijkheid en vaardigheid Nepalese volksdansen in klederdracht.

Ware toewijding

De dag na de doop van Veswengal Gharti Chhetri (G.C. genoemd) riep een politieke partij in Nepal op tot een *bund* (staking). Deze staking hield in dat er geen auto's op de weg werden toegelaten. Maar G.C., die nogal ver van de gemeente vandaan woont, wist dat de leden op hem rekenden omdat hij bevestigd zou worden. Hij liep tweeënhalf uur naar de kerk, over wegen waar nu geen auto's reden, maar die vol met mensen en dieren waren.

Hij kwam voor het eerst met de kerk in aanraking toen hij op de school waar hij lesgeeft een leerkracht die lid van de kerk is, met het hoofd van de school over het evangelie hoorde praten. Hij sprak Ramesh Shrestha aan en begon vragen te stellen. Nu, op 21-jarige leeftijd en pas een paar maanden lid van de kerk, is hij geroepen als

Manita Maharjan (boven) treedt op tijdens een talentenshow van de gemeente. Usha Thapa, Preeti Khadgi, en Manita (rechtsboven) bezoeken de Swayambhunath-tempel. Monika Gurung (uiterst rechts) doet aan lichaamsbeweging met haar vriendinnen. Vereringsplaatsen met beelden in een straat in Bhaktapur (rechts).

Manita Maharjan

Usha Thapa

jongemannenpresident. G.C. zegt: 'Wat de kerk biedt, ging mijn verwachtingen te boven.' Hij houdt van de beginselen zoals het eeuwig huwelijk, de keuzevrijheid, het woord van wijsheid en het heilsplan. Zijn warme persoonlijkheid en zijn grote liefde voor mensen zijn talenten, die als van nature aansluiten bij zijn tweede roeping, gemeentezendeling. Als we hem vragen waarom hij zo graag over het evangelie vertelt, zegt hij: 'Het is niet goed als je zoiets heerlijks hebt en anderen daar geen deelgenoot van maakt.'

Liefde is de belangrijkste sleutel voor de groei van de gemeente in Kathmandu.

Nieuwe hoogtepunten

Net als het rotsachtige Himalayagebergte in het noorden, dat geologisch nog jong is en voortdurend verandert, brengt ook het evangelie verandering bij deze jonge mensen teweeg. De zestienjarige Suman Shilpakar zegt dat de kerk een bijzondere invloed in zijn leven is. Hij voelt zich niet meer zo verlegen en onzeker. Hij weet dat hij in de Schriften de antwoorden op al zijn vragen over het leven kan vinden.

Preeti Khadgi zegt dat zij vriendelijker is geworden en dat ze het fijn vindt om met mensen te praten sinds ze lid van de kerk is geworden. Preeti is een van de weinigen van wie het hele gezin lid van de kerk is geworden, te beginnen met haar vader. Hij was de eerste Nepalees die zich liet dopen, en hij is nu gemeentepresident. Voordat ze lid van

FOTO © 2002 CORBIS CORPORATION DIGITAL STOCK

Monika Gurung

Veswengal Gharti Chhetri

de kerk werd, droomde Preetis moeder dat ze een manier vond 'om ervoor te zorgen dat al haar kinderen goede kinderen werden'. De familie Khadgis vindt dat de kerk de vervulling van die droom is. Preetis broer Pratik is nu op zending in het zendingsgebied Bangalore (India).

In Nepal moeten leerlingen na de vierde klas van het voortgezet onderwijs examen doen om verder te kunnen studeren. Als je voor die examens zakt, is je opleiding voorbij. Preeti zegt: 'Een van mijn leerkrachten wilde dat ik op de sabbat naar een studiebijeenkomst zou komen. Ik legde uit dat ik niet kon komen, omdat ik naar de kerk ging.'

'Is dat noodzakelijk?', vroeg hij.

'Ja', antwoordde Preeti. 'Ik moet zelf lesgeven.' Later ging ze door de 'stalen poort', haar benaming voor die moeilijke examens. 'Ik bad dat mijn hemelse Vader me alles zou helpen herinneren wat ik geleerd had', zegt ze.

Dagelijkse beproeving

Voor Nepalese gezinnen is het 's morgens drinken van thee met melk een ingewortelde traditie. In ieder huis en in ieder winkeltje in de smalle straten staan potten thee te trekken. Het woord van wijsheid gaan naleven is voor veel van deze jonge bekeerlingen erg moeilijk.

Toen de oudere broer van Deepak Shrestha, de eerste

Preeti Khadgi

Deepak Shrestha

FOTO © 2002 CORBIS CORPORATION DIGITAL STOCK

zendeling vanuit Nepal, zei dat de kerk het belangrijkste in zijn leven was, was Deepak erg geïnteresseerd. Toen moedigde zijn broer hem aan om het woord van wijsheid na te leven. Deepak kon al snel de wijsheid van dit advies aanvoelen omdat het 'de toekomst beïnvloedt'. Het resultaat van die beslissing was dat Deepak een getuigenis van het evangelie ontving, een sterk getuigenis dat gestaag blijft groeien.

Hoop op een Nepalees Boek van Mormon

De zeventienjarige Bikki Sahi heeft zich onlangs laten dopen. En net als veel andere jonge heiligen der laatste dagen is hij thuis het enige lid van de kerk. Hij heeft een sterk gevoel dat hij 'de juiste weg heeft gekozen'. Bikka heeft een nieuw, maar prachtig getuigenis om te geven. 'Toen ik voor het eerst naar de kerk kwam, voelde ik vrede in mijn hart', zegt hij. 'Ik had ook het gevoel dat mijn spanningen en mijn verdriet verdreven werden. De broeders en zusters lieten me voelen dat ze me liefhadden en vertelden me over Jezus Christus en het Boek van Mormon. Toen ik de geboden ging gehoorzamen, kon ik mijn gewoonten aanpassen, en dat was een goed gevoel. Ik weet dat Jezus de Christus is en dat het Boek van Mormon waar is.'

Er loopt een beekje door Thulogaau (uiterst links) bij een klooster (zie p. 36). Een straat in Bungmati (links), bij Kathmandu. Preeti Khadgi (links-boven) doet een volksdans. Sneeuw op Machhapuchhare (boven). Pratik Khadgi en Bikki Sahi tijdens de doopdienst van Bikki (onder).

Bikki Sahi

Het enige wat deze jongeren jammer vinden is dat het Boek van Mormon nog niet in het Nepalees vertaald is. Voor de leden die niet goed Engels spreken, is het moeilijk om het evangelie te bestuderen. Zij zijn afhankelijk van hun geloof en van wat ze in de klas leren. Zelfs voor de mensen die vrij goed Engels spreken, blijft het een probleem.

Hoewel ze geen Nepalees Boek van Mormon hebben, is het leven van deze jongeren gevuld met school, kerk en culturele activiteiten. Ze zingen, dansen en spelen piano. Ze gaan bowlen en bergbeklimmen, en ze hebben golf en tae-bo geprobeerd. Ze doen mee aan dienstbetoonprojecten en genieten van hun vrienden binnen en buiten de kerk. Ze zien het leven enthousiast onder ogen.

Te midden van de ongelofelijke bergen en dalen in Nepal, weerklinkt een duidelijke stem. Hij is jong, levendig en vol geloof. Deze jongeren zijn pioniers in de ware zin van het woord. Zij zorgen ervoor dat het evangelie in hun geboorteland vooruitgang maakt. Deze jonge bekeerlingen zullen hun landgenoten liefdevol in het evangelie onderwijzen totdat de dag aanbreekt dat dit land zijn grenzen zal openen voor de zendelingen.

Namaste. ■

Lynne S. Topham is met haar man, W. Sanford Topham, op zending in het zendingsgebied Bangalore (India). Ze zijn lid van de wijk Parowan 4, in de ring Parowan (Utah).

Aan haar zorgen toevertrouwd

Annette Candland Alger

Op een ochtend in januari reden mijn man en ik vroeg naar het ziekenhuis voor de geboorte van ons vijfde kind, Charlotte. Mijn hele zwangerschap was ik al ongerust geweest, en nu zei ik verontrust tegen mijn man: 'Maar wat moeten we nou als onze baby niet in orde is?'

'Dan zullen we net zoveel van haar houden', antwoordde hij troostend.

Toen mijn baby uiteindelijk naast me in de verloskamer lag, keek ik haar helemaal na. Ze zag er volmaakt uit. Maar toen ze werd weggehaald, vroeg ik in paniek: 'Wat is er aan de hand? Is er iets met mijn baby?'

'De arts komt zo met u praten', antwoordde de verpleegster. Ik kreeg kramp in mijn maag en werd doodsbang.

De arts vertelde ons dat onze baby aan het downsyndroom leed. Ik werd overweldigd door gevoelens van verdriet, ongeloof, boosheid en schuld.

'Waarom wij? Waarom Charlotte?' vroeg ik me af. Het leek wel of mijn hele wereld in elkaar stortte, en ik wist niet hoe ik ermee moest omgaan.

De geboorte van Charlotte was pas het begin van onze moeilijkheden.

Toen de verpleegster Charlotte weghaalde, vroeg ik in paniek: 'Wat is er aan de hand? Is er iets met mijn baby?' De verpleegster antwoordde: 'De arts komt zo met u praten.'

Korte tijd later kreeg mijn schoonmoeder een beroerte; twee van onze auto's begaven het; ons bedrijf liep niet zo goed meer; Charlotte moest aan haar ogen, oren en hart geopereerd worden; en de medische rekeningen stapelden zich op.

Op een dag dat ik door leed overmand was, nam ik Charlotte mee naar onze slaapkamer en ontmoedigd sprak ik een gebed uit: 'Hemelse Vader, dit is meer dan ik kan dragen. Help me, alstublieft.' Langzaam stond ik op en deed de televisie aan om wat afleiding te hebben.

Op het nieuws werd verslag gedaan van een vliegtuigongeluk waarbij alle passagiers om het leven waren gekomen. Voor het eerst luisterde ik op een andere manier naar het nieuws. 'Iemands man is tijdens dat ongeluk om het leven gekomen', dacht ik. 'Als ik kon ruilen, zou ik dan liever weduwe zijn?'

Het volgende onderwerp ging over een jongeman die was gearresteerd omdat hij drugs had verkocht. Ik dacht: 'Dat is iemands zoon. Zou ik liever zijn moeder zijn?' Ik begon me langzaam iets belangrijks te realiseren: we krijgen allemaal beproevingen om vooruitgang te kunnen maken.

Ik keek naar Charlotte, en hoorde de volgende woorden in mijn hart: 'Waarom ben je zo verdrietig nu onze hemelse Vader je een lieve baby heeft gegeven om van te houden?' Dat was mijn antwoord. Geen vliegtuigongelukken of drugs — maar liefde voor onze kleine Charlotte. In plaats van me in de steek te laten, vertrouwde mijn hemelse Vader mij een kind toe dat extra zorg nodig had. Toen ik besefte wat voor vertrouwen Hij in mij moest hebben, verdwenen mijn bittere gevoelens als sneeuw voor de zon.

Door Charlotte hebben we gemoedsrust en waardering geleerd. Hoewel er zich nog frustrerende momenten kunnen voordoen, is zij een onmisbaar lid van ons gezin. Zij is een stukje hemel dat wij hebben gekregen om lief te hebben. ■

Annette Candland Alger is lid van de wijk Enterprise 2, in de ring Enterprise (Utah).

ILLUSTRATOR: BRIAN CALL

Ik vond God niet — Hij vond mij

Jochen A. Beisert

In 1975 waren mijn vrouw, Sabine, en ik een jong stel met een zoontje van zestien maanden. We woonden in Celle, wat toen tot het zendingsgebied Hamburg (Duitsland) hoorde.

De zendelingen hadden ons huis waarschijnlijk nooit gevonden, verstopt achter een tankstation en een autoreparateur. Maar ze vonden mij wel — op een zonnige dag in juni, op een bankje bij het station. Ik zat waarschijnlijk een sigaret te roken.

De twee jonge Amerikanen stelden zich voor als vertegenwoordigers van een kerk. Ik kan me niet meer herinneren waar we het over gehad hebben, maar het zal wel interessant zijn geweest omdat ik ze uitnodigde om ons de volgende dag thuis te bezoeken.

Ze kwamen op tijd aan en begonnen over beginselen te praten waarin de meeste mensen geloven. Zowel Sabine als ik hadden een goed gevoel over hen en genoten van het gesprek. Maar toen begonnen ze over God. Ik zei dat ik niet in God of Jezus Christus geloofde. De zendelingen leken wat verbijsterd en lieten een brochure achter over een bezoek van Jezus Christus in Amerika.

We maakten geen nieuwe afspraak, maar we lazen wel de brochure aandachtig door en kregen de indruk dat die Amerikanen gek waren. Christus in Amerika! Wie had ooit zoiets gehoord?

Op een zondag in september waren we in de buurt van vrienden die we al verscheidene maanden niet gezien hadden. We besloten er even langs te gaan. Ze stonden net op het punt om naar hun nieuwe kerk te gaan, waar ze heel enthousiast over waren. Vrij spontaan besloten we met ze mee te gaan. Ook wij vonden de sfeer in de gemeente bekorend, en alles wat we hoorden klonk interessant en geloofwaardig. We waren enthousiast om de volgende zondag weer te gaan.

Al snel leerden we via de voltijdzendelingen en zendingsactieve leden veel nieuws over de kerk. Broeder Horst Klappert gaf les aan een klas voor onderzoekers. Wij konden goed met Horst en zijn vrouw, Rotraud, opschieten. We werden goede vrienden en al snel werden we door de leden van de kerk overal voor uitgenodigd. We hadden veel gezellige avonden die heel anders waren dan we gewend waren.

Een van de voltijdzendelingen was een ouderling met de naam Max Fisher. Toen we de derde of vierde

zendelingenles kregen, vroeg ouderling Fisher mij — *mij*, Jochen Beisert, die niet in God geloofde — om een gebed uit te spreken. Op dat moment herinnerde ik me plotseling iets dat me meer dan tien jaar eerder was overkomen.

Ik woonde toen in Osnabrück, in een groot appartementencomplex waar de meeste bewoners elkaar niet kenden. Ik woonde tegenover een oudere vrouw, mevrouw Köhler. Op een dag vroeg ze mij of ik voor haar een draad door een naald kon halen. Dat wilde ik graag doen, en de volgende maanden ging ik een of twee keer per week bij haar langs om haar te helpen of gewoon te bezoeken. Ik was waarschijnlijk de enige persoon met wie ze in maanden sprak.

Vlak voordat ik naar een ander deel van de stad verhuisde, nodigde mevrouw Köhler me uit om naar haar appartement te komen. Ze bedankte me dat ik de draad door de naald had gehaald en andere kleine dingen voor haar had gedaan. Toen vroeg ze of ik in haar lievelingsstoel wilde gaan zitten. Ze deed een la open, haalde er een oude lofzangenbundel uit en met haar trillende stem zong ze drie coupletten van een lofzang met de titel 'Grote God, wij loven u'.

Mijn hart verzachtte. Op dat moment wist ik zeker dat er een God bestond, dat Hij mijn Vader was, en dat Hij om me gaf. Dat was een verootmoedigende ervaring. Ik beloofde mevrouw Köhler dat ik haar zoveel mogelijk zou bezoeken.

Vijf weken later stond ik weer voor het appartementencomplex en belde aan. Door de intercom zei een onbekende stem dat mevrouw Köhler twee weken daarvoor was overleden. Dat vond ik heel erg.

Door mijn drukke leven en mijn beproevingen was ik deze ervaring in de loop der jaren vergeten. Maar nu ik begon te bidden, kwamen die herinneringen terug, en had ik een geestelijk gesprek met mijn Vader in de hemel. Alle aanwezigen — onze pas bekeerde vrienden en de zendelingen — voelden de Geest en hadden tranen in hun ogen.

Mevrouw Köhler pakte een oude lofzangenbundel en met haar trillende stem zong ze drie coupletten van een lofzang met de titel 'Grote God, wij loven u'.

Een paar weken later, op 18 oktober 1975, liet ik me door ouderling Fisher dopen. Sabine liet zich door een van de zendingsactieve leden dopen.

Toen ik een jaar later mijn patriarchale zegen kreeg, zei de patriarch: 'De Heer wil u graag laten weten dat u Hem niet gevonden hebt. Hij is naar u op zoek gegaan en heeft u met een wijs doel gevonden.' De patriarch kon niet weten hoe belangrijk die woorden voor mij waren.

Later kregen Sabine en ik nog drie kinderen, die we allemaal met het evangelie hebben opgevoed. Samen met mevrouw Köhler, mijn lieve buurvrouw, hebben we veel reden om te zingen: 'Grote God, wij loven u'. Ik ben Hem zo dankbaar voor het feit dat Hij mij en mijn gezin naar de waarheid heeft geleid. ■

Jochen A. Beisert is lid van de gemeente Worms, in de ring Mannheim (Duitsland).

Dank u wel, mevrouw Pfeil

Carl Nelson

Toen ik voor zakelijke besprekingen in Mansfield (Massachusetts) was, de stad waar ik was opgegroeid, zocht ik de website van mijn oude school voor voortgezet onderwijs op. Aan het eind van de lijst met leerkrachten stond mevrouw Christine Pfeil, mijn leerkracht uit de tweede klas, die veel invloed op mij had gehad.

Toen ik in de tweede klas zat, was ik boos en afgeleid door de problemen thuis, en daar leed mijn schoolwerk onder. Andere leerkrachten besteedden geen aandacht aan mijn houding en mijn dalende cijfers, maar mevrouw Pfeil interesseerde zich voor mij. Ze wilde nooit minder dan mijn best accepteren. Vaak schreef ze op mijn huiswerk: 'Je kunt veel beter — probeer het nog maar een keer.' En dan deed ik het werk met tegenzin nog een keer. Ik dacht altijd: 'Wilt u iets beters? Dan zal ik u iets beters geven!' In haar klas voelde ik me intelligent en gewaardeerd. Toen ik na de tweede klas naar een andere school ging, wist ik door het geloof dat mevrouw Pfeil in mij had dat ik goede cijfers kon halen.

Toen ik naar haar naam op die website keek, vond ik het ineens heel belangrijk om haar zo spoedig mogelijk te vertellen wat voor invloed zij in mijn leven had gehad. Ik besloot haar op te

zoeken, en de volgende dag excuseerde ik me van een vergadering en reed naar Qualters.

Ik had net in haar klaslokaal gekeken toen ik haar door de gang zag komen aanlopen. 'Carl Nelson!' riep ze uit. 'Ik heb je in geen 25 jaar gezien! Wat doe jij hier?'

Gemotiveerd om mijn boodschap door te geven, begon ik abrupt. 'Ik wil u graag persoonlijk vertellen hoe belangrijk u in mijn leven bent geweest. In de tweede klas maakte ik een moeilijke tijd door, maar u verwachtte van mij dat ik mijn best deed. Er waren niet veel mensen die dat toen van mij verwachtten. Voor zover ik weet ben ik door uw geloof in mij op mijn eigen vaardigheden gaan vertrouwen. Ik weet niet hoe mijn leven er nu zou uitzien zonder een leerkracht als u.'

Toen ik sprak, vulden de ogen van mevrouw Pfeil zich met tranen. 'Ik moet jou ook een verhaal vertellen', zei ze. 'Ik heb altijd schrijver willen worden, hoewel ik het gevoel had dat God mij als leerkracht zag. Gisteravond voelde ik me verdrietig omdat ik nooit enige waardering voor mijn werk had gekregen. Ik zei tegen God dat als ik de volgende dag geen teken van waardering zou krijgen, ik op zou houden met lesgeven en zou gaan schrijven. En nu ben jij hier na al die tijd om me op deze bijzondere dag te bedanken — deze zegen is me bijna teveel!'

Mevrouw Pfeil en ik konden niet langer praten. Haar leerlingen kwamen binnen en ik ging weg, met het nederige gevoel dat mijn hemelse Vader me in staat had gesteld om een van zijn kinderen te helpen. Toen ik nadacht over mijn korte gesprek met mevrouw Pfeil, bleef ik onder de indruk van het feit dat ongeacht wie wij zijn of bij welke kerk wij horen, onze hemelse Vader actief met ons bezig is en onze gebeden verhoort. ■

Carl Nelson is lid van de wijk Hingham, in de ring Hingham (Massachusetts).

'Carl Nelson!' riep mevrouw Pfeil uit. 'Ik heb je in geen 25 jaar gezien!'

MET DE KLOK MEE, VAN LINKSBOVEN: DALE KILBOURN, HET FANFARESORPS VAN WILLIAM PITT, GREG K. OLSEN, WINTER QUARTERS, 1846–1848 © UIT DE COLLECTIE 'VISIONS OF FAITH' VAN MILL POND PRESS, INC., VENICE (FLORIDA), KEN CORBETT, BRIGHAM YOUNG, DE AMERIKAANSE MOZES, FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND, GEPOSEERD DOOR MODEL, GLEN S. HOPKINSON, PAD VAN MOED

Wist je?

Het fanfarekorps van Nauvoo

De weg naar de Salt Lake Valley lag niet alleen bezaaid met tranen en beproevingen. De heiligen waren ondanks hun omstandigheden een vreugdevol volk, en tijdens hun reis naar het westen zongen en dansten ze vaak.

Vanaf 1842 begeleidde het fanfarekorps van Nauvoo, onder leiding van William Pitt, het Nauvoo Legion tijdens hun repetities. En het korps speelde ook bij bijzondere gelegenheden. Terwijl de heiligen Nauvoo verlieten, zorgde het korps voor amusement onderweg. Toen de heiligen door Iowa trokken, trad het korps ook op voor plaatselijke kolonisten, en op deze manier verdienden de korpsleden wat geld en voedsel voor de behoeftigen. Tijdens de reis naar het westen gingen de korpsleden hun eigen weg, maar in Utah kwam het fanfarekorps weer bij elkaar en trad enige tijd samen op.

'Komt, heil'gen, komt'

De meesten van ons beschouwen de lofzang 'Komt, heil'gen, komt' als een lofzang voor de pioniers. De lofzang werd geschreven door de eerste groep pioniers die in 1846 Nauvoo verliet.

William Clayton maakte zich zorgen over zijn vrouw; hij moest haar in Nauvoo achterlaten omdat ze zwanger was en niet kon reizen. Toen hij 'Komt, heil'gen, komt' schreef, had hij net gehoord dat hij een zoon had gekregen, en wist hij dat ze weer snel als gezin bij elkaar zouden zijn. Hij schreef eigenlijk nieuwe woorden op een oude melodie. Die nieuwe woorden werden al snel populair onder de reizende heiligen, die behoefte hadden aan opbouwende muziek om hen door de beproevingen van de reis heen te helpen.

Veel pioniers stierven voordat de reis voorbij was, maar hun getrouwheid heeft ons een blijde dag opgeleverd. Het is onze verantwoordelijkheid om hun erfgoed van getrouwheid voort te zetten en uit te roepen: 'Alles wel! Alles wel!' (Lofzang 15).

'Evenals de pioniers van 1847 op hun reis naar het westen relatief dicht bij het verse water van de [rivieren] bleven, moeten wij het levende water van Christus volgen en drinken om ons geloof te verversen en onze inspanningen vol te houden op ons pad door de sterfelijkheid.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'U hoeft de reis niet te vrezen', *De Ster*, juli 1997, p. 60.

Toets je kennis

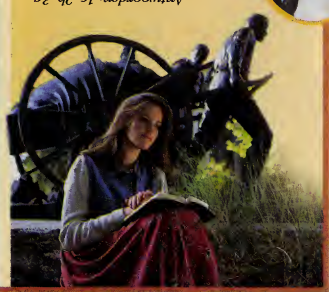
1. Toen de heiligen uit Winter Quarters vertrokken (zie LV 136), werden ze door president Brigham Young in groepen van honderd, vijftig en tien ingedeeld, met kapiteins over iedere groep. Wat was de naam van de grote groep heiligen die president Young leidde?
   a. De pioniers van Brigham
   b. Zionskamp
   c. Israëlskamp

2. Hoe lang zou het duren om met de auto van Winter Quarters (Nebraska) naar de Salt Lake Valley te rijden?
   a. Ongeveer 8 uur
   b. Ongeveer 15 uur
   c. Ongeveer 34 uur

3. Hoe lang deden president Young en zijn groep erover om van Winter Quarters naar de Salt Lake Valley te reizen?
   a. Ongeveer 3 maanden
   b. Ongeveer 5 maanden
   c. Ongeveer 8 maanden

Antwoorden: 1c, 2b, 3a

De *Liahona* van juli 2003 gebruiken

Ideeën voor besprekingen

• 'Gelovige volgelingen', p. 16: Ouderling Joseph B. Wirthlin herinnert ons eraan dat we hun die ons zijn voorgegaan dank verschuldigd zijn, en hij suggereert dat wij die schuld gedeeltelijk kunnen terugbetalen door anderen te dienen. Bespreek manieren waarop u en uw gezin dienstbaar kunnen zijn. Stel een doel om voor de volgende gezinsavond een bepaalde dienstbetoonactiviteit te verrichten. Als u dat doet, vergeet dan niet dat u door offervaardigheid en onzelfzuchtigheid verenigd wordt met de pioniers die offers hebben gebracht om het koninkrijk van God op te bouwen.

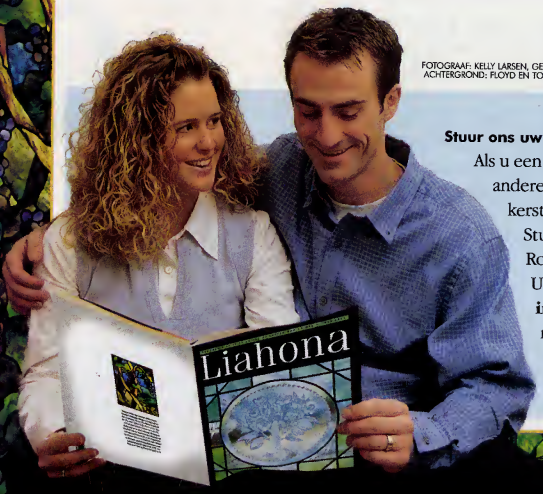
• 'Geslaagd met vlag en wimpel', p. 34: Bespreek een aantal van de mogelijkheden die wij als heiligen der laatste dagen hebben om 'te staan voor wat rechtvaardig, waar en goed is'. Bespreek hoe onze keuzen een positieve of negatieve invloed op anderen kunnen hebben.

• 'De reddingslijn van het gebed', p. K2: President James E. Faust vertelt over een gezin bij wie vlak naast het huis een bom valt. De opruimingsdienst is verbaasd dat de bom niet ontploft is, maar het gezin weet wel hoe dat komt. Bespreek wat er kan gebeuren als een gezin samen bidt.

Onderwerpen in deze uitgave

K=*De Kindervriend*

Apostelen....31, K4
Bekering....42
Dankbaarheid....42
Dienstbetoon....21, 42
Gebed....K2
Gehoorzaamheid....25, K14
Geloof....16, K16
Genezing....K7
Gezinsavond....48
Gezinsbetrekkingen....2, K2, K16
Handicaps....42
Huisbezoek....25
Huisonderwijs....7
Huwelijk....2
Jeugdwerk....K14
Jezus Christus....26, K4, K7
Kerkgeschiedenis....47
Kunst....8
Leiderschap....48, K4
Nieuwe Testament....31, K4, K7
Normen....34
Onderwijs....42, 48
Opoffering....21, K10
Opstanding....26
Pioniers....8, 16, 36, 47, K10, K13
Schriftstudie....31, K14
Tegenspoed....42
Tempels en tempelwerk....2, 8, 22, 26, K9, K10
Voorbeeld....16, 34
Voorbereiding....22, 25
Wereldwijde kerk....36
Woord van wijsheid....34

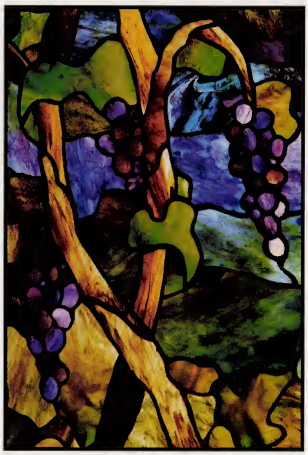
FOTOGRAAF: KELLY LARSEN, GEËNSCENEERD; FOTOGRAAF ACHTERGROND: FLOYD EN TOM HOLDMAN

Stuur ons uw gedenkwaardigste kerstervaringen

Als u een gedenkwaardige kerstervaring hebt gehad waardoor anderen geïnspireerd kunnen worden en de geest van het kerstfeest kunnen voelen, vertel uw verhaal dan aan ons. Stuur uw artikel naar: Christmas Memories, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of stuur je e-mail naar **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Vermeld alsjeblieft je volledige naam, adres, telefoonnummer, wijk en ring (of gemeente en district).

James J. Tissot, *Jezus predikt tot de mensen aan de kust*
'En wederom begon Hij te leren bij de zee. (…) En Hij leerde hun vele dingen in gelijkenissen' (Marcus 4:1–2).

Afbeeldingen in het gebrandschilderde glas van de Winter Quarters-tempel (Nebraska) gebaseerd op de Schriften. *Boven:* De Heiland heeft gezegd: 'Ik ben de wijnstok' (Johannes 15:5). *Vooromslag:* Dit glaspaneel herinnert ons aan een verhaal uit het Oude Testament over het Aäronisch priesterschap: 'Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen' (Numeri 17:8). Zie 'Geschiedenisfragmenten gevat in licht', p. 8.

DUTCH
4 02239 87120 6